

Vợ, Sao Em Quậy Quá Vậy?

Contents

Vợ, Sao Em Quậy Quá Vậy?	1
1. Chương 1: Gtnv	2
2. Chương 2: Ấn Tượng Lần Đầu	4
3. Chương 3: Tên Trong Danh Bạ Của Nhau	7
4. Chương 4: Đêm Đầu Tiên	8
5. Chương 5: Trò Đùa Độc Ác	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7: Cô Đơn	15
8. Chương 8: Giận Dỗi	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	20
11. Chương 11	23
12. Chương 12	25
13. Chương 13	26
14. Chương 14	28
15. Chương 15	29
16. Chương 16	32
17. Chương 17	35
18. Chương 18	37
19. Chương 19	40
20. Chương 20	42
21. Chương 21	44
22. Chương 22	46
23. Chương 23	49
24. Chương 24	51
25. Chương 25	54
26. Chương 26	55
27. Chương 27	58
28. Chương 28	60
29. Chương 29	62
30. Chương 30	63
31. Chương Ngoại Truyện 1: Vân Nhi Bị Bắt Cóc. Thiên Quay Trở Lại	65

Vợ, Sao Em Quậy Quá Vậy?

Giới thiệu

Từ nhỏ vì công việc kinh doanh cũng như lo sợ những mối nguy hiểm từ phía đối thủ, Nguyễn Hà Và

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-sao-em-quay-qua-vay>

1. Chương 1: Gtnv

GTNV:

- Nguyễn Hà Vân Nhi_nó

Tuổi: 17

Cung: Song Tử

Gia thế: Con gái cưng của tập đoàn rất lớn, em của Thiên Minh

IQ: 300/300

Tính cách: trẻ con, hay khóc. Hài hước, vui vẻ và cái miệng không ngừng nói.

Ngoại hình: cao 1m65 , làn da trắng hồng không tì vết, gương mặt quá ư là hoàn hảo.

-Trần Huỳnh Khánh Bảo_hắn

Tuổi: 17

Cung: Thiên Yết

Gia thế: Con trai của tập đoàn rất lớn

IQ: 300/300

Tính cách: Ít nói, lạnh lùng.

Ngoại hình: cao 1m9. Làn da hơi trắng nhưng thua nó. Gương mặt hoàn hảo đến từng mi li mét. Có chiếc răng khểnh trắng tinh. Nụ cười chết người nhưng ít khi cười.

-Hà Ngọc Mai_cô

Tuổi: 17

Cung: Nhân Mã

Gia thế: Con gái tập đoàn tương đối lớn

IQ: 295/300

Tính cách: Thùy mị, nết na.

Ngoại hình: cao 1m78. Ngoại hình rất nóng bỏng. Gương mặt xinh đẹp nhưng thua nó.

-Hạ Dương Chi_nhỏ

Tuổi:17

Cung: Sư Tử

Gia Thế: COn gái tập đoàn lớn

IQ: 295/300

Tính cách: Rất dữ dằn, chuyên bắt nạt cậu

Ngoại hình: cao 1m75. Xinh đẹp vẫn thua nó, ngang tầm với cô.

-Nguyễn Hà Thiên Minh_anh

Tuổi: 17

Cung: Bảo Bình

Gia thế: COn trai của một tập đoàn lớn, anh trai của nó

IQ: 295/300

Tính cách: Vui vẻ, hòa đồng đặc biệt rất thương em gái mình.

Ngoại hình: cao 1m9. Đẹp trai thua hẳn nhưng ngang tầm với cậu.

-Lâm Minh Khánh_cậu

Tuổi: 17

Cung: Bạch Dương

Gia thế: COn trai của một tập đoàn lớn

IQ: 295/300

Tính cách: Vui vẻ, hòa đồng

Ngoại hình: cao 1m9. Gương mặt hoàn hảo. Thua hẳn nhưng bằng anh.

Vào truyện nào.....

Tại một căn nhà...à nhầm....Tại một căn biệt thự rất rộng lớn. Bên ngoài khoác một màu trắng tinh, trang nhã và sang trọng. Bên trong căn biệt thự rất rộng rãi, nội thất được trang trí kiểu Pháp. Căn biệt thự này nằm ở Luân Đôn.

Giờ này đã về chiều, mọi vật rất yên tĩnh thế mà trong căn biệt thự đó đang bị tra tấn lỗ tai bởi tiếng khóc của nó.

-Thôi mà con gái, nín đi nào!_mẹ nó cưng chiều nó

-Không...con muốn về Việt Nam, con muốn về Việt Nam_nó hét lên, khóc nức nở

-Mình à! Hay mình cho nó về đi_mẹ nó quay qua ba nó

Người đang ông đang ngồi trên ghế sofa, cầm tờ báo với vẻ mặt nghiêm nghị.

-Không! Nguy hiểm lắm!_ba nó nói mắt vẫn không rời tờ báo

-Con 17 tuổi rồi mà ba_nó nói

-Ta không có sợ con gặp nguy hiểm mà sợ những người gặp con sẽ nguy hiểm_ba nó điềm đạm nói

-Con hứa sẽ không quậy mà! Hu..Hu

-Hầy!! Thôi được rồi, ba cho về đây

-Con cảm ơn ba

-Nhưng không được phá anh con và con rể của ta

-Dạ

Sáng hôm sau. Tại sân bay của Việt Nam. Một cô gái mặc đồng phục trường Royal đang kéo vali đi. Trên mặt là cặp kính to đùng. Phải, chính là nó. Nó háo hức quá nên cho đặt vé bay buổi tối để sáng mai gặp ông anh nó ở trường Royal, nơi mà Minh-Anh nó đang học. Nó có nghe ba mẹ nó nói với hôn ước với ai đó nên tới 18 tuổi mới gặp mặt. Ai ngờ nó muốn về sớm, thôi thì cho gặp mặt luôn.

Ba mẹ nó dặn lúc tới trường phải kêu anh cho thấy mặt người nó đính hôn. Nó cũng không thích vụ này nhưng hôn ước đã sắp đặt. Ở ngôi trường đó không chỉ có anh nó, chồng nó mà có cả hai nhỏ bạn thân của nó nữa.

Một phần náo nức vì gặp lại anh và bạn thân, một phần nữa là gặp người chồng tương lai của mình sẽ ra sao nên đã thay sẵn bộ đồng phục của trường.

Nó bước xuống từ chiếc taxi, kể bên là cái vali to đùng. Giờ này trường gần vô học, nó bước vô vẫn không tháo cặp kính ra ung dung bước vào trường. Cùng lúc đó ba chiếc xe độ cũng vào trường.

-Tam hoàng tử vô rồi kìa__Hs nữ 1

-Đâu đâu?__hs nữ 2

-Kìa__hs nữ 3

Nó thấy anh nó lập tức nhào tới ôm chầm lấy anh, anh cũng rất sốc vì con nhỏ nào dám cả gan ôm anh trừ cô?

-Ai vậy?__anh hỏi

-Hừ!! Cả đứa em gái này mà cũng không nhận ra__nó tháo mặt kính ra

-Nhi! Em về rồi à

-Vâng

-Đi nào

Anh nắm tay nó bước đi, kêu người đem vali nó về tủ học sinh của anh.

2. Chương 2: Ấn Tượng Lần Đầu

Anh nó vừa đi vừa nắm tay em gái mình. Mọi người ai cũng tò mò không biết nó là ai mà được anh Minh nắm tay kể cả hần và cậu cũng thắc mắc nhưng không có hỏi.

Lúc này cô và nhỏ đi ngang qua, chợt thấy vị hôn phu của cô và nhỏ đi cùng với con ả nào đó! Đúng, anh và cô là hôn thê của nhau, và cậu và nhỏ cũng vậy. Nói là hôn ước bắt buộc nhưng cả hai cặp đôi đều có tình cảm với nhau, chỉ còn hần bơ vơ, à không..hôm nay đã gặp được chị Nhi nhà ta rồi mà!

-Này, anh dám đi với ai vậy hả?

Cô tức giận tiến về phía anh, vẻ dịu dàng của cô thường ngày đã biến đi đâu mất rồi

-Con ả nào đây?__Nhỏ quay người nó ra

-Nhi!__cả hai đều đồng thanh

-Cha! Nói tao là con ả hả?__nó hét lên

-Ồ...Thì...cho tụi tao xin lỗi, mày về hồi nào vậy, sao không kêu tụi tao ra đón__cô hỏi

-Muốn cho tụi bây bắt ngờ nhưng lại bị tụi bây chửi__nó phồng má

Cô và nhỏ cũng thấy có lỗi, chạy lại ôm chặt nó. Lộ vẻ mừng rỡ khi nó trở về.

-Ý quên!__nó gãi đầu

-Gì vậy em?_anh hỏi nó

-Ba dặn là kêu anh cho xem mặt vị hôn phu của em

Lúc này ai cũng cười nham hiểm, nó nhìn mà phát sợ. Bộ vị hôn phu của nó đáng sợ lắm sao?

-Này này! Số mày hên đấy, vị hôn phu của mày là người rất rất đẹp trai luôn_Chỉ đi tới choàng cổ nó

-Vậy là ai?

-Là tôi!_hắn đáp cộc lốc

-Là anh sao? Rất vui được làm quen

-Ồn ào

-Hừ!!

Nó hậm hực! Hắn đẹp trai thì nó công nhận nhưng về thái độ của hắn thì nó không chịu nổi.

-Thôi mà Bảo! Mày đừng lạnh lùng với em tao như vậy chứ! Giới thiệu với em đây là Khánh Bảo, đây là Minh Khánh. Còn giới thiệu với tụi bây đây là Vân Nhi, em gái cưng của tao._anh ôm chặt nó vào người

RENG...RENG...RENG....Tiếng chuông báo giờ vào lớp vang lên. Nó kêu mọi người vào lớp đi để nó lên phòng thầy hiệu trưởng làm thủ tục nhập học.

CỐC...CỐC...CỐC

-Cửa không khóa!_thầy hiệu trưởng

-Chào bác_nó nhanh nhẩu mở cửa bước vào.

Trước mặt nó là người đàn ông trung niên mái tóc muối tiêu, đeo kính đang cầm xấp tài liệu với vẻ mặt nghiêm nghị. Nhưng khi nhận ra tiếng nó liền buông xấp tài liệu xuống. Phải, người bác này rất thương hai anh em nó, đặc biệt là nó.

-Vân Nhi đó à! Con về khi nào vậy?

-Con mới về thôi ạ! Con học lớp anh con nhé!

-Ừ! 11a1 đấy con!

-Vâng, chào bác, thưa bác con đi!

Nó và anh nó học chung lớp mà cả hai lại là anh em ruột. Đơn giản là cả đám bọn nó đều có hai, ba cái bằng tốt nghiệp rồi nên việc muốn ngồi lớp nào thì tùy! Nó đi tìm lớp 11a1, chớp nháy cũng tới lớp. Cô giáo vừa điểm danh lớp xong quay qua thấy nó đứng ngay cửa.

-Em là học sinh mới hả?

-Vâng

-Vậy em vào đây!

Nó bước vào dưới ánh mắt ghen tuông, ngưỡng mộ,... Nó nhìn xuống ba bàn cuối. Bên trái là cô và anh. Bên phải là nhỏ và cậu và bàn chính giữa là hắn đang gục đầu xuống bàn.

-Em giới thiệu về mình đi nào!_cô giáo nói

-Em là Nguyễn Hà Vân Nhi. Rất vui được làm quen với các bạn_nó vui vẻ nói

-Vậy em ngồi ở....._cô giáo quan sát tìm chỗ ngồi cho nó

-Em ngồi kế Bảo nhé cô! _nó nhìn cô

-Được, vậy em vào chỗ đi!_cô giáo nói

Mấy đứa con gái lớp này toàn trét đầy son phấn trên mặt trừ cô và nhỏ. Tụi nữ nhìn nó bằng ánh mắt khinh bỉ, ganh ghét.

-Nó là ai mà dám ngồi với Khánh Bảo chứ! __học sinh nữ 1

-Con nhỏ xấu xí, chắc nhà nghèo nên đeo bám Khánh Bảo đây mà! __học sinh nữ 2

-Yên tâm đi, thế nào Bảo cũng đuổi nhỏ đó ra à! __học sinh nữ 3

-Đúng đấy! __học sinh nữ 4

Nó vốn vui vẻ nhưng bước vào lớp là khuôn mặt lạnh tanh. Nó nhanh chóng bước tới chỗ hần ngồi. Hần đang gục đầu xuống bàn bỗng ngước lên nhìn nó. Á Mỹ cười nham hiểm, định cho nó một vố què trước mọi người nên đưa chân ra gạt nó. Nó đi xuống thì chân của ả bất ngờ dạc ra khiến nó vấp té, té nhào xuống đất. Á ta cười khoái chí nhìn nó khinh bỉ.

“Ủa? Sao không đau!” __nó nghĩ

-B..Bảo! __Á Mỹ ngạc nhiên

Phải, lúc nó té Bảo đã chạy đến đỡ. Kết cuộc nó nằm đè lên Bảo, và.....và.....Môi chạm môi.

-Á á á á á! __nó hét lên đẩy hần ra

Hần thì cười nhếch môi. Một đường cong hoàn hảo.

-Mất nụ hôn đầu đời của tôi rồi, đền đi

Mặt nó đỏ ửng lên nhìn rất dễ thương.

-Tôi đỡ giùm cô mà cô còn chửi tôi nữa à? __Hần bật cười trước khuôn mặt của nó.

Mọi người đều ngạc nhiên kể cả đám bạn anh. Hần cười rất tự nhiên, nó tức vì hần cười mình, đánh hần một cái rõ đau rồi leo lên ghế ngồi. Hần thì nhếch môi rồi trở về chỗ ngồi của mình.

-Này Nhi! __cậu quay qua nó

-Hả? __nó trả lời

-Cậu là người đầu tiên làm Bảo cười tươi như vậy đó!

-Thật sao?

-Ừ

-Ấn tượng đầu tiên của hai người là nụ hôn sao? Thú vị nhỉ? __anh chen vào, cười mỉm

-Hừ!!!

-Ê, thôi giờ đừng học nữa đi về nhà chơi đi __anh nói

-Cup tiết à?

-Ừ

Cả đám đồng tình, quyết định về căn biệt thự của anh. Cả đám ung dung bước ra ngoài, phớt lờ ngay cả bà cô giáo.

-Các em đi đâu đấy? __cô giáo

-Tôi đi đâu cũng phải báo cho cô biết à? __cậu nói

-À...không...không...các em đi đi! __bà cô cũng rất sợ đám này.

Cũng phải, vì cha mẹ của cả đám đều góp phần xây ngôi trường này, nói chuyện không khéo với tụi nó là bị đuổi việc mất!

END

~Mới có hai chương à! Nhưng cho Au ý kiến nha *làm ơn*

3. Chương 3: Tên Trong Danh Bạ Của Nhau

Au nè *Vẫy vẫy tay*. Hai chương trước Au quên nói là tại sao Vân Nhi và Thiên Minh là anh em ruột mà lại bằng tuổi với nhau vì cả hai là anh em sinh đôi đấy các bạn à. Như thế hai người mới sở hữu nét đẹp giống nhau. Nói vậy thôi à, mấy bạn đọc truyện vui vẻ. =)))

Cả đám đi ra ngoài trước sự ngỡ ngàng của ông bảo vệ, nhưng ông bảo vệ chẳng dám nói gì. Rồi cả đám lên xe độ.....à nhầm.....chính xác là siêu xe mới đúng. Hắn chở nó, anh chở cô và cậu chở nhỏ. Nó vừa đặt mông xuống yên xe chưa kịp đội mũ bảo hiểm vào thì hắn đã phóng xe đi với tốc độ nhanh như chớp. Nó bất ngờ ngã nhào vào lưng hắn. Chạy nhanh như vậy không ôm hắn thì té chết sao? Nó đâu có dại, vội ôm lấy eo hắn, hắn thì chỉ cười nhếch môi.

-Này! Anh điên à! Tôi xem té đó_nó hét lớn

-....._im lặng

-Này!

-....._im lặng

-Hừ! Đồ khinh người!

Lúc này tại chỗ anh, cô, nhỏ và cậu đang đi.

-Không biết Vân Nhi có sao không?_cô lo lắng cho nó

-Phải đó! Bảo lái xe nhanh quá à!_nhỏ chau mày, lo lắng

-Yên tâm đi! Bảo là tay đua số một của Đường Đua Tử Thần đó! Cả hai tay đua như tụi tôi còn không kịp Bảo nữa là!_cậu nói

-Đừng xem thường nó với Bảo_anh cười nhếch môi

Nó và hắn đã tới trước một căn biệt thự sang trọng. Đợi một chút thì anh, cô, nhỏ và cậu tới.

-Phóng gì lạ vậy?

Cô bước xuống xe, anh đang phụ cô tháo mũ bảo hiểm ra cho cô (anh này tốt dữ).

-Tao muốn rút tim luôn này_nó chu môi, phồng má nhìn cực đáng yêu

-Giới thiệu với mày đây là biệt thự của chúng ta_nhỏ nói rồi chỉ tay về căn biệt thự sang trọng đó.

-Của chúng ta? Chẳng lẽ mấy tên con trai cũng ở chung nhà á?_nó hỏi

-Phải! Chẳng lẽ em muốn anh trai ở ngoài đường à? Em gái của anh ở chung phòng với Khánh Bảo đó_anh vỗ vỗ vào lưng nó

-Hả? Sao thế được, trai gái chung phòng á?

Nó ngạc nhiên, anh đi tới cốc yêu nó.

-Dù gì hai người cũng là hôn thê của nhau, trước sau gì cũng về cùng nhà rồi cùng phòng thôi, chứ bọn anh cũng chung phòng với người khác giới nè_anh nói

-Ngoài chung nhà, chung phòng, có khi còn chung giường và chung một đứa con đó_cậu trêu chọc nó

-Này, đừng chọc kiểu đó chứ!_nó đỏ cả mặt

-Mau vào nhà_hắn nói

Cả đám bước vào nhà. Căn nhà phải nói là rộng kinh hoàng. Được trang trí rất lộng lẫy, sang trọng. Hắn bước lên phòng nó thì đi theo sau. Tới trước cửa phòng nó và hắn thì nó chợt nhớ ra cái vali của mình đâu? Liền chạy xuống phòng khách.

-Anh à! Vali em đâu?_nó nói nũng nịu

-Anh cho người đem vào phòng em rồi, nó đang ở phòng em đó

Anh nói mắt vẫn không rời chiếc ti vi.

Thế là nó lại chạy lên phòng. Mở cửa phòng ra đã thấy hấn đang nằm trên giường xem ti vi. Nó bước rón rén vào phòng, mở tủ quần áo màu hồng ra. Phòng có hai tủ quần áo. Màu hồng nó thừa biết là của nó và màu đen là của hấn.

Nó thở vào nhẹ nhõm khi thấy chiếc vali đang yên vị trong chiếc tủ màu hồng của nó.

-Này!_hấn bắt ngờ gọi nó

-H..Hả?_nó ngạc nhiên

-Cho số điện thoại

-À...Ờ

Nó móc ra cái điện thoại iphone 7 đời mới đưa cho hấn. Hấn cũng dùng iphone 7 đời mới nhưng của hấn màu bạc của nó màu hồng. Trao đổi số điện thoại xong hấn đặt hai chiếc điện thoại vào cái tủ kế cái giường. Rồi soạn đồ chuẩn bị đi tắm. Nó nằm đợi hấn bước vào nhà tắm xong thì mở tủ ra lấy hai cái điện thoại. Đơn giản vì nó thắc mắc không biết là hấn sẽ để tên gì trong danh bạ của hấn.

Nó mở điện thoại hấn lên, thì có mật khẩu. Ôi giờ ơi!! Nó than vãn. Nhiều lần bấm đại đều sai bét. Tới khi chiếc máy báo còn hai lần nữa để mở khóa. Nó chợt nhớ, chắc hấn sẽ để ngày sinh của hấn, thế là nó bấm ngày sinh của hấn. Lúc ở Luân Đôn nó có tìm hiểu về sơ yếu lí lịch của hấn.

Nhưng rốt cuộc kết quả vẫn là sai, nó đánh liều vì còn một lần cuối cùng. Nó bấm ngày sinh hấn trước sau đó ngày sinh nó sau. Ôi ông trời thật là có mắt, mật khẩu đúng, lúc đầu nó cũng ngạc nhiên.

Nó bấm vô danh bạ tìm số nó.

-A_nó tìm thấy số mình

Và ngược lên nhìn cái tên.

-” Nhỏ điên”? hấn dám cài tên mình là nhỏ điên sao? Hừ đã thế ta sẽ cài tên thật đẹp cho hấn_nó nói

Sau 10 phút, hấn bước ra, mái tóc ướt ầm của hấn đang được hấn lấy khăn lau khô. Hấn thấy có điều không ổn, liền bật điện thoại mình lên. Số của nó, nó đã cài lại là “Nhi dễ thương”.

Hấn nhăn mặt, dứt lấy điện thoại nó, điện thoại nó cũng cài mật khẩu.

-mật khẩu?_hấn hỏi

-Vân Nhi_nó nói

Hấn tìm tên mình trong danh bạ của nó. Tên hấn là....là....TÊN BIẾN THÁI.

-Tên Biến thái? Tôi biến thái hồi nào?_hấn tức giận

-Chứ anh cũng cài tên tôi là Nhỏ điên đấy?_nó cãi bướng

Hấn bực bội cài tên nó lại từ Nhi dễ thương thành Nhỏ điên, trở lại ban đầu.

Thế là trong danh bạ hấn, tên nó là “Nhỏ điên”. Trong danh bạ nó tên hấn là “Tên biến thái”.

4. Chương 4: Đêm Đầu Tiên

Au nè....cám ơn các bạn đã ủng hộ truyện của Au....Au rất vui mừng.....Au sẽ cố gắng cho truyện ngày một hay nè.....nhưng cố thôi nhá.....Các bạn đọc truyện vui vẻ ^0^ *cúi chào*

Buổi tối tại khu biệt thự nhà nó.....

-Này! Sao anh ăn nhiều gà thế?_cô cần nhần

-Để tụi em ăn nữa chứ!_nó chau mày

-Anh ăn có một chút mà làm thấy ghê_anh nhăn mặt

-Ê! Sao không ai ăn rau vậy? Còn cả đồng kìa_nhỏ hỏi

-Em ăn mình đi! Tụi này đâu ai thích ăn rau đâu!_cậu cười nói

Phải, tụi nó đang ở trên bàn ăn. Giành giựt thức ăn, cãi vã suốt y như con nít khiến các bác giúp việc phải cười thầm. Trong đám con nít đó có mình hẳn là chứng chặc nhất. Suốt từ đầu tới cuối vẫn không hề nói câu nào, chỉ lặng lẽ ngồi ăn. Ăn xong thì đã 9 giờ mấy, 10 giờ đêm rồi. Nhà anh rất hay ăn trễ, khi nào nổi hứng mới ăn sớm. Mà một lần ăn trễ là gần 9, 10 giờ đêm. Thế mà bao tử người nào người nấy đều khỏe như trâu.

Mọi người rửa tay sau khi ăn rồi phòng ai về phòng nấy. Mọi đèn chính đã tắt hết, chỉ còn đèn của ba phòng và các đèn nhỏ được gắn xung quanh nhà. Lúc này tại phòng cậu.....

-Khánh này, anh nhớ lúc Bảo cười không? Đẹp mê hồn luôn ấy!_nhỏ mơ mộng

Đang quen nhau mà lại có hôn ước với nhau nên xưng hô là “anh, em” luôn, kể cả cặp đôi anh và cô.

-Em chỉ suốt ngày quan tâm trai đẹp, chẳng đoái hoài gì tới chồng tương lai đây này

Cậu bực bội, nhỏ sao có thể khen hẳn ta trước mặt cậu như vậy chứ!

-Thôi nào! Giận hả? Đối với em, anh là nhất rồi_nhỏ đi tới “thơm” nhẹ vào má cậu.

-Em chỉ giỏi nịnh!

-Hihi! Ngủ đi anh!

-Ừ! Em ngủ ngon

-Anh ngủ ngon

Vậy là phòng của cậu và nhỏ đã tắt đèn và đang chìm trong hạnh phúc. Tiếp tục tới phòng của anh và cô nào.....

-Em gái của anh về làm anh mừng quá! Nó về mà không báo trước gì hết

Anh vừa nói vừa lấy khăn tắm lau khô tóc vì mới tắm xong.

-Em cũng bất ngờ luôn đấy! Thế là Bảo hết một mình rồi_cô mỉm cười

-Em lo lắng cho Bảo tới vậy sao?

Anh bỗng từ khi nào đã lại gần cô, mặt đối mặt làm cô ửng đỏ cả mặt.

-C..Chỉ là em muốn bảo bớt lạnh lùng khi có Vân Nhi bên cạnh thôi mà!_cô tránh né ánh mắt của anh đang nhìn thẳng mặt cô.

-Thật sao?_anh hỏi, giả bộ không tin

-Thật. 100% luôn ý. Ông xã em ngủ ngon nà_cô mỉm cười rồi hôn lên môi anh.

Anh bất ngờ, từ trước tới giờ chưa bao giờ cô nói hai từ “ông xã” với anh, chỉ toàn xưng hô “anh, em”. Và cũng chưa bao giờ chủ động hôn. Anh định đáp trả nụ hôn đó thì cô đã buông ra. Anh thấy luyến tiếc vì đã bỏ lỡ cơ hội.

-Bà xã ngủ ngon!_anh mỉm cười rồi đi tới tắt đèn.

Lại thêm một phòng nữa tắt đèn và tràn ngập hạnh phúc.

Còn phòng của nó và hẳn thì sao đây? Đi tới phòng đó nào.....

-Này! Anh phải ngủ ở ghế sofa cho tôi_nó nói

-Tại sao? Tôi thích ngủ trên giường đó thì sao?_hắn cãi lại

-Nhưng tôi ngủ trên giường rồi, anh không được nằm chung

-Thích rồi sao? Cô không thích nằm chung với tôi thì leo lên ghế sofa mà ngủ

Hắn nói rồi leo lên giường ngủ. Đầu nó muốn bốc khói vì đầu võ mồm với hắn. Nó ầm Ức, đại tiểu thư như nó mà lại ngủ trên ghế sofa sao? Không đời nào! Nó đành leo lên giường, cố tình tránh xa hắn.

Vừa nằm xuống, 10 phút sau chị ta đã ngủ say giấc, hắn ngán ngẩm nhìn “con mụ heo” trước mặt mà thở dài, cũng bước dậy tắt đèn rồi ngủ.

Khoảng 1 giờ đêm thì nghe tiếng.....RẦM....rất lớn....đến nỗi hai phòng kia còn nghe.

Không biết có chuyện gì liền lật đật chạy vào phòng nó và hắn...nơi phát ra âm thanh kinh khủng đó. Khi bốn đứa mở cửa ra thì.....Ồi giời!

Nó vẫn ngủ say sưa, cậu bật đèn lên nên mới tỉnh giấc còn hắn? Hắn thì đang nằm sõng soài dưới sàn nhà. Nhìn cái tình cảnh này ai cũng hiểu. Chị Nhi nhà ta ngủ mơ đạp luôn hắn xuống đất. Đầu hắn va vào đầu tủ kệ chiếc giường, mình mẩy thì đập mạnh vào thành giường. Cảm giác nó ê ẩm gì đâu! Hắn nằm ôm đầu mà lăn qua lăn lại vì đau.

-Trời Bảo, mày có sao không?_cậu chạy lại đỡ hắn dậy

-Đau quá!_hắn nhăn mặt

-Ý Bảo! Sao anh lại nằm dưới đất thế? Anh nhường chỗ cho tôi à?_nó mở mắt, mắt lim dim

-Nhường chỗ cái đầu cô á! Hừ!!_hắn hậm hực leo trở lại giường

-Có cần tha đầu không?_anh hỏi

-Không cần! Tụi bây về phòng đi

Mọi người trở lại phòng, đóng cửa tắt đèn giùm tụi nó. Hắn thì lấy cái gối ôm dài chần chính giữa để phòng trường hợp này lặp lại. Hắn xoa cái đầu đang u một cục mà thầm chửi nó!

Hết chương 4 rồi ạ =))).....Cho Au ý kiến đi

5. Chương 5: Trò Đùa Độc Ác

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện của Au.....Các bạn hãy vote truyện Au nhé! Nhớ cho ý kiến để Au có thêm động lực nha. Tập này cũng hơi chán nhưng mong các bạn đừng ném đá.

À còn nữa.....các bạn muốn đem truyện đi đâu thì nhớ nói với Au, không phải Au không cho nhưng các bạn nói trước cho au biết nhé! =))) *Cúi chào*

Sáng hôm sau.....

-Dậy, dậy đi!_hắn đang phải tốn hơi kêu con sâu ngủ như nó dậy

Nhưng nó vẫn ngủ say, chẳng hề mở mắt gì cả. Hết hát cái chần rồi gây tiếng ồn ào mà nó vẫn ngủ. Hắn bực bội ngược lên nhìn những cái móc quần áo ở trên đầu tủ quần áo rồi cười nhếch môi.

-Là cô ép tôi đấy nhé!

.....

10 phút sau hấn bước xuống nhà, mọi người đã tập trung đông đủ ở phòng khách và đang uống cà phê. Mọi người đều ăn mặc chỉnh tề, còn hấn? Áo thì bỏ ra ngoài, không đóng thùng. Cà vạt thì chẳng thấy đâu, đã vậy áo sơ mi còn để hở hai cúc áo. Nhìn hấn giống học sinh cá biệt, và đầy quyền rũ.

-Ủa? Nhi đâu? Không xuống chung với Bảo à?_cô hỏi

Cô vừa dứt lời thì.....Á á á á á á!_Tiếng la thất thanh của nó vang lên trên lầu làm mọi người hốt hoảng, chạy lên xem có chuyện gì? Hấn thì ngồi xuống, ung dung bật ti vi lên xem.

-Có chuyện gì vậy?_nhỏ chạy vô đầu hỏi

-Trời! Ai chơi ác dữ vậy?_cô nói

-Trò đùa ác độc như vậy chỉ có thể là Khánh Bảo thôi!!_cậu cười lớn nói

Nó đang ngủ thì cảm thấy toàn bộ phần trên khuôn mặt mình thấy ê ẩm, rồi từ ê ẩm chuyển sang đau điếng. Nó mở mắt ra thì mới phát hiện những chiếc kẹp quần áo đang kẹp đầy trên khuôn mặt nó làm cho khuôn mặt nó bị biến dạng tới nhìn vào là muốn cười. Cô và nhỏ nhẹ nhàng gỡ từng cái ra để không làm cho nó bị đau.

Sau 25 phút, tất cả những chiếc kẹp đã được gỡ ra và nó cũng chuẩn bị xong để đi học.

-Khánh Bảo!_nó tức giận hét lớn lên

-Đi học thôi!_hấn nói rồi xách cặp bước ra ngoài.

Mới sáng sớm hấn đã chọc nó muốn bốc hỏa. Cô và nhỏ thì đang cố gắng hạ hỏa cho nó. Như thường lệ, hấn chở nó, cậu chở nhỏ và anh chở cô.

Ba chiếc siêu xe lần lượt gây sự chú ý đến tất cả học sinh đang có mặt trong trường.

-Ý! Tam hoàng tử kìa_hs nữ 1

-Đẹp trai quá!_hs nữ 2

-Hứ!! Sao tụi nó được hâm mộ quá nhỉ?_hs nam 1

-Tao thấy tụi nó có gì đâu chứ!_hs nam 2

Và còn nhiều tiếng xì xầm khác.....

-Chị Hai! Con nhỏ Vân Nhi nó muốn cướp Khánh Bảo của chị đấy!

Một đứa nữ nói, không ai khác chính là ả Mỹ, đứa hôm trước gạt chân nó đây mà. Một tốp nữ đang đứng đó, luôn hướng ánh mắt khinh bỉ nhìn nó. Tốp đó khoảng 9, 10 người, có ba đứa chủ chốt là nhỏ Mỹ, nhỏ Lệ và đàn chị trưởng này, chính là nhỏ Ngọc.

~~GTNV Phụ:

-Phạm Mỹ Ngọc: 18 tuổi, đàn chị trong trường. Ba mẹ làm việc trong một chi nhánh nhỏ của tập đoàn hấn. Một lần được hấn cứu, ả ta hiểu lầm là Bảo quan tâm ả. Tin đồn hấn cứu ả lan ra làm mọi người nghĩ hấn bao che, bảo kê cho ả nên không ai dám gây sự với Ngọc. Và Ngọc còn cho rằng hấn có một chút tình cảm với ả. ả ta trông cũng khá xinh, một phần là nhờ son phấn, một phần là đi thẩm mỹ viện.

-Hà Mai Lệ: 17 tuổi, cùng lớp với nó. Đi học trét cả tấn son phấn. Rất thích cậu.

-Nguyễn Hà Mỹ: 17 tuổi, cùng lớp với nó luôn. Xinh đẹp cũng nhờ son phấn. Thích anh.

-Hừ! Con nhỏ đó học lớp nào?_Ngọc tức giận

-Chung lớp với tụi em đấy chị! Nó là học sinh mới, tên là Nguyễn Hà Vân Nhi!_Mỹ nói

-Chắc con nhỏ nhà nghèo đeo bám Bảo thôi!_Lệ nói

-Được! Chị sẽ xử nó

Nói nó con nhà nghèo? Nói nó đeo bám người khác? Đứng đến nó xem thử coi nào! Ba ả ta bước đến bọn nó. Lệ thì nắm tay cậu, Mỹ thì chạy tới nắm tay anh, cô và nhỏ nhìn cảnh tượng này mà mặt mày đen sì lại.

-Bảo à? Sao Bảo lại đi với mấy tụi nhà nghèo thế kia!_Ngọc bước tới đẩy mạnh nó ra rồi ôm chầm lấy hấn

-BIẾN!_ Cả ba chàng trai đều đồng thanh

Ba tụi nó thầm cười ba ả ta, cho đáng đời nhà mi! Trong đầu nó bỗng lóe lên một ý tưởng rồi ra hiểu cho cô và nhỏ. Đúng, nó đang định chọc cho ba ả ghen đây. Nó chạy tới đẩy ả kia ra, choàng qua cổ hấn mà hôn cái chóc ngay má hấn khiến mọi người há hốc mồm.

-Này, anh! có em rồi mà lại cho con gái nắm tay hả?_nó giả bộ tức giận, nháy mắt với hấn mà nói nũng nịu

Hấn vẫn lặng im nhìn nó, cô và nhỏ dường như hiểu ý nó, cũng chạy tới ôm chầm lấy anh và cậu, khuôn mặt của ba ả bây giờ như muốn bốc khói. Ba ả hồi hộp nhìn theo phản ứng tiếp theo của hấn, anh và cậu, hy vọng ba chàng trai sẽ đẩy nó, cô và nhỏ ra. Nhưng không, anh và cậu thì ôm chầm lấy nhỏ và cô. Còn hấn? Hấn còn làm vượt hơn mọi mong đợi của nó. Hấn ôm nó rồi nâng cầm nó lên, hôn nhẹ lên môi nó, khiến nó và mọi người bất ngờ.

-Mau biến đi!_hấn trừng mắt nhìn ba ả ta, lạnh nhạt nói.

Đời mà, ai mà chẳng biết xấu hổ! Ba ả ta không dại gì mà ở lại cho tụi nó chọc quê thêm! Liền tức giận bỏ đi!

“Vân Nhi! Mày sẽ biết tay tao, nhất định tao sẽ không cho mày cướp được Khánh Bảo”_ngọc nghĩ

Khi ba ả ta đi thì nó bật cười lớn vì khuôn mặt của ba ả lúc này.

-Ê! Mày kết em gái tao rồi đúng không?_anh nói rồi cười nham hiểm

-Không ngờ nha!_cậu vỗ vỗ vào lưng hấn

-Không! Có người kêu tao là tên biến thái thì tao phải biến thái trả lại cho bỏ ghét!_hấn nhếch môi

Hấn nhấn mạnh hai từ ” Biến thái” làm nó lạnh sống lưng. Hấn định giở trò gì với nó vậy? Mà cũng phải, người ta là trai thẳng, lại là một hotboy chính hiệu, nữ lòng nào mà Nhi nhà ta quăng hai chữ “Biến thái” chà bá vào mặt người ta làm chi. Nghe là hết ưà rồi ở đó mà yêu với thích!!!!

END

~~Đón xem chương sau nhé! Chương này hơi tẻ, thông cảm cho AU....

NHỚ CHO Ý KIẾN ĐÁY =)))

6. Chương 6

Hu..Hu...Hu.....Tập trước không có ai cho ý kiến buồn quá! *khóc*.....mấy bạn có đọc truyện của Au thì làm ơn cho ý kiến nhé, đọc mà không cho là Au buồn, Au drop truyện đây!! *hâm dọa*.

Chọc ba ả ta được một vỏ làm cho tâm trạng của nó vui hơn phần nào. Tụi nó bước vào lớp. Nó ngồi xuống, chợt thấy ở dưới hộp bàn có cái gì đó! Nó móc ra là một hộp quà hình trái tim màu hồng đậm, bên trên có cái tấm thiệp nhìn rất đẹp.

-Của ai vậy nhỉ? Không lẽ tặng mình?

Nó nghĩ rồi ngược lên nhìn tấm thiệp. Ba chữ chà bà “TẶNG KHÁNH BẢO” làm niềm vui của nó nhanh chóng vụt tắt. Nó thấy hộp quà qua bên hấn. Hấn đang nghe nhạc thì nhìn vào hộp quà.

-Gi đây?_hấn nhăn mặt

-Ai tặng anh đây! Mở ra xem đi!_nó nói

Hắn mở hộp quà ra. Bình thường, một ngày hắn nhận rất nhiều hộp quà nhưng không có mở quà, đều giục qua một bên, chẳng để ý đến. Nay đã là ngoại lệ, vợ tương lai kêu mở là chồng mở ngay.

-Wow! Trông ngon quá!

Nó thốt lên khi nhìn vào hộp quà. Một hộp rau câu thạch dừa đủ màu nhìn rất ngon. Nó nuốt nước bọt, thèm thuồng nhìn hộp quà. Nó bốc tấm thiệp lên đọc.

”Chào Khánh Bảo!

Tớ rất hâm mộ hay thích cậu. Món quà này do mình tự làm mong cậu sẽ đón nhận món quà này nhé!

Minh Vân 11A2”

-Ý! hình như nhỏ Minh Vân 11A2 là hotgirl đấy! sướng rồi nha!_nó cười nói

-....._im lặng

-Này Bảo!

-....._im lặng

-Bảo à!

-.....im lặng

-Này!

-Ăn đi! Tôi cho_hắn đáp

Mỗi lần nó kêu hắn là đều nhìn qua hộp quà. Hắn như hiểu ý cô nàng nên nói vậy. Nó lấy tấm có sẵn trong hộp quà ghim nhẹ vào miếng rau câu rồi đưa trước miệng.

-Ăn không?_nó hỏi

-Ăn!_hắn nói

Nghe hắn nói vậy, nó định lấy thêm một cây tăm đưa cho hắn ghim nhưng hắn bỗng vịn hai vai nhỏ bé của nó. Ăn miếng rau câu trước miệng nó, đã vậy còn tiến tới làm môi chạm môi.

-Này Làm gì vậy hả?_nó đỏ mặt, hét lên

-Ăn rau câu_hắn đáp thản nhiên

-Đây là nơi đông người nhá!_nhỏ cười nham hiểm

Nó đánh vài cái vào người hắn rồi lặng lẽ ăn tiếp. Mặt nó ửng đỏ y như trái gấc. Hắn cười lớn, lúc hắn cười để lộ răng khểnh trắng tinh nhìn rất đẹp trai. Đường như chọc nó đã thành sở thích của hắn và lúc bên nó hắn sẽ có một nụ cười tự nhiên không giả tạo như ngày thường.

RENG....RENG.....RENG....GIỜ VÀO LỚP.....

Tiết đầu là tiết Văn, tiết nó chán nhất. Nó nằm dài trên bàn, đánh một giấc tới tan trường. Hắn thì vẫn nghe nhạc, lâu lâu vẫn ngược nhìn qua nó. Chỉ còn anh, cô, nhỏ và cậu là chăm chú nghe giảng bài.

TAN TRƯỜNG.....

Chưa chào cô thì tụi nó đã bình thản đi ra về. Nó thở phào, cuối cùng cũng học xong. Đi được gần ra cổng thì.....

BỊCH...BỊCH.....BỊCH

Ba quả bóng nước liên tục nhắm vào nó làm người nó ướt sũng. Chiếc áo sơ mi trắng của nó bị ướt để lộ ra làn da trắng của nó bên trong. Hôm nay nó lại không có mặc áo gi-lê mới xui. Hắn vội lấy áo gi-lê của mình choàng vào người nó.

-Là ai làm vậy?_anh tức giận nhìn xung quanh

Nhưng nhìn mãi mà chẳng thấy ai khả nghi.

-Kệ đi anh! Mình mau về thôi!_nó nói

Tội nó về nhà bằng siêu xe như thường lệ. Về tới nhà là người vào phòng, người xem ti vi, người ăn uống, người vào bếp. Nó bước lên phòng, theo sau là hấn. Nó soạn đồ chuẩn bị đi tắm. hấn thì nằm trên giường chơi game. Bỗng.....

You were the shadow to my light

Did you feel us

Another start

You fade away

Afraid our aim is out of sight

Wanna see us

Alive

Where are you now

Where are you now

Where are you now

Was it all in my fantasy

Where are you now

Were you only imaginary

Where are you now

Atlantis

Under the sea

Under the sea

Where are you now

Another dream

The monsters running wild inside of me

I'm faded

I'm faded

So lost, I'm faded

I'm faded

So lost, I'm faded

These shallow waters, never met

What I needed

I'm letting go - a deeper dive

Eternal silence of the sea - I'm breathing

Alive

Where are you now

Where are you now

Under the bright - but faded lights

You've set my heart on fire

Where are you now

Where are you now

Where are you now

Atlantis

Under the sea

Under the sea

Where are you now

Another dream

The monster running wild inside of me

I'm faded

I'm faded

So lost, I'm faded

I'm faded

So lost, I'm faded

(Faded__Alan Walker)

Tiếng chuông điện thoại của hấn vang lên, hấn buộc phải dừng game mà nghe máy.

-Alo?__hấn lạnh lùng nói

Hết rồi,,,,cho ý kiến nha *van xin*.

7. Chương 7: Cô Đơn

-Nói chuyện với ba mà lạnh nhạt vậy hả?__đầu dây bên kia hét lớn lên, lộ vẻ tức giận.

-Ba! À cho con xin lỗi! Ba gọi con có việc gì?__hấn nói

-Ta nghe nói Vân Nhi về nước rồi à?

-Vâng

-Ồ thì.....tại ta đang có một đối tác quan trọng họ nhờ con chăm sóc cho con của họ trong một thời gian ở đây! Tức là ở biệt thự con đang ở luôn đấy!

-Phiền phức! Nhưng sao lại là con? Mà trai hay gái vậy ba?__hấn cau có nói

-Lần này là con gái mới ác! Nhưng đó là đối tác quan trọng của ba, phiền con nhé! Mà nhớ nói với Vân Nhi để nó đừng hiểu lầm ta.

Hấn ử rũ cúp máy! Lại chuốc thêm phiền phức rồi đây! Ba hấn còn dặn tối nay phải đi ra rước cô ta nữa chứ! Còn phải chăm sóc, quan tâm cô ta, vậy còn Nhi thì sao đây!?!?

-Ai gọi vậy?

Sau 10 phút nó bước ra từ nhà tắm.

-Ba tôi__hấn nói

-Có việc gì vậy?

-Không có gì!

TỐI HÔM ĐÓ.....

Mọi người đều ngồi vào bàn ăn đầy đủ, chỉ còn thiếu mỗi hân. Hân đi mà chẳng nói với ai tiếng nào!

-Bảo đâu?_cậu hỏi

-Đi đâu rồi!_nó trả lời

Nó vừa dứt lời thì hân cũng vừa bước vào nhà. Theo sau là một cô gái! Lại son phấn. Cô ta hình như là con lai, giữa Mỹ và Nhật thì phải!

-Ai đây? Bạn gái anh à?_nó chạy lại chỗ hân cười tươi hỏi

Trong lòng nó cũng có đôi chút khó chịu nhưng nó chẳng bao giờ bộc lộ ra ngoài! Cô ta giả bộ hiền lành, nhút nhát ôm chặt cánh tay của hân. Hân cũng muốn kêu cô ta buông tay ra nhưng ba hân dặn là không được lạnh nhạt với cô ta. Cô ta là ác quỷ đội lốt thiên thần, nó nhìn là biết ngay!

_Đây là Hanna! Sẽ ở nhà chúng ta trong một thời gian!_hân nói

-bao lâu?_nó chau mày

-Có lẽ 3 hoặc 4 tuần.

-Ồ! Vậy phòng của cô ở cạnh phòng Bảo nhé!_anh cười nói

-Ở cạnh phòng Bảo? Tôi ở chung phòng với Bảo được không? Tôi sợ ở một mình lắm!_cô ta nói

-này! Bảo ở chung với tôi rồi đấy nhé!_nó trừng mắt nhìn cô ta

-Cho tớ ở chung nha Bảo_cô ta phớt lờ lời nói của nó, ôm chặt lấy cánh tay hân mà năn nỉ

“Phải luôn nghe và chiều chuộng con gái của họ”

Câu nói của ba hân cứ vang vọng trong đầu hân! Hân không muốn làm ba thất vọng, không muốn ba bị mất đối tác quan trọng. Hân thở dài rồi gật đầu đồng ý.

-Hay quá!_cô ta mỉm cười

-Cô ta vào đây với tư cách gì hả?_nó tức giận

-Nói nhiều! Không cần biết!

Hân nói. Câu nói của hân như một nghìn nhát dao đâm vào tim nó làm nó càng bức bối, phát điên. Đáng lẽ hân sẽ nói với nó và mọi người về chuyện Hanna theo yêu cầu của ba hân, nhưng hân muốn tự giải quyết một mình. Và cũng có một phần là lười nói. Nó hậm hực bước lên lầu, cô ta thì cười tỏ vẻ khoái chí.

-Em không ăn à?_anh hỏi nó

-Không muốn ăn!_nó trả lời rồi bước vào phòng.

Mọi người ngồi vào bàn ăn, chỗ ngồi cạnh hân của nó đã bị cô ta ngồi vào. Trong thời gian đó, nó thì thu xếp đồ đạc của hân, không chừa một thứ, kể cả kem đánh răng, hay đôi dép mang trong nhà, quần áo đều bị nó gom vào vali của hân. Mọi người ăn xong thì ai trở về phòng nấy, hân về phòng nó để lấy đồ đi tắm.

Cốc....Cốc...Cốc....hân gõ cửa phòng nó. Nó biết là hân đến nên mở cửa thấy mạnh cái vali đen của hân ra ngoài rồi đóng mạnh cửa lại. Hân thở dài mang vali về phòng cô ta. Nó tỏ vẻ mạnh mẽ chỉ vì muốn che giấu sự yếu đuối có trong mình. Phải, nó rất sợ bị cô đơn, bị bỏ rơi nhưng bây giờ chẳng có ai hiểu cho nó, nó phải chịu đựng sự cô đơn đó trong gần một tháng nữa. Hiện giờ nó đang nếm trải cảm giác lạnh lẽo ấy, thường thường thì giờ này nó và hân đang cãi nhau vì mấy cái việc dở hơi rồi! Nó cố nhắm mắt để mình được ngủ.

”Này! Nhỏ điên!

.....Không trả lời

Này!

.....không trả lời

Ngủ rồi à?

.....không trả lời”

Đây là một đoạn tin nhắn giữa hần và nó. Hần nhắn cho nó tới những 20 lần, nó dù có đọc nhưng không trả lời! Nó giận hần rồi! Nó biết là nó đang giận nhưng không hiểu lí do vì sao? Với tư cách của vị hôn phu à? Hay là “ghen”.

—————END—————

Chào mấy bạn, Au rất mừng vì mấy bạn đã cho ý kiến, các bạn cứ cho ý kiến nhiều lên, như thế Au sẽ có thêm động lực để viết là cố sẽ không drop truyện. Tạm biệt *vẫy vẫy*

8. Chương 8: Giận Dỗi

Xin chào! Chương trước có vài bạn cmt cho ý kiến Au rất vui. Có một bạn nói là sao không xưng hần tên ra luôn, nếu điều đó làm cho các bạn rối khi đọc thì từ bây giờ Au sẽ không gọi cô, nhỏ anh và cậu nữa mà thay vào đó là Mai, Chi, Minh và Khánh. Còn hai nhân vật chính của chúng ta đó là Nhi và Bảo thì đôi lúc Au sẽ gọi là nó và hần cũng có lúc gọi là Nhi và Bảo nhé! Truyện của Au hơi ảo tí, ví dụ về chiều cao 1m9 ấy nhưng nếu các bạn nào chê truyện của mình dở, ảo hay đọc không hiểu thì nên black ra ngoài, đừng đọc nữa. Chứ mb đừng cmt mà chê, xấu truyện của Au, Au dễ buồn lắm đấy! Hihi.....hôm nay tâm sự hơi lâu tí, mb thông cảm. *Chào*.

TẠI PHÒNG CỦA BẢO VÀ HANNA.....

-Bảo à! Trễ rồi đó! Tổ cso chuẩn bị nước nóng cho cậu đấy! Cậu vào tắm đi._Hanna nằm trên giường, ôm một cánh tay hần.

-Cám ơn!

Hần soạn đồ rồi bước vào phòng tắm nhưng lòng chợt lo lắng, bồn chồn mà ngay cả hần cũng không hiểu nổi!

Sáng hôm sau.....

Nó đeo cặp bước xuống trước sự bất ngờ của mọi người. Thường thường thì tới 7h30 nó mới dậy vì 8h15 trường mới vào học. Giờ chỉ mới có 6h50 mà đã thấy mặt nó.

-Trời! Phải Vân Nhi không? Mới sáng sớm đã dậy rồi sao?_Khánh bắt ngờ nói

-Đúng là kỉ lục!_Minh cười lớn

-Gừ!! Mới sáng sớm mà muốn phang hai chiếc dép dơ mặt hai người quá!_nó hậm hực đi xuống cầu thang.

Hôm nay nó mặt áo trắng hở hai cúc áo, không đeo nơ. Mặt chiếc váy đen xòe ngắn cùng với chiếc áo gi-lê trường. Tóc được búi lên hình củ tỏi, hôm nay nó đeo tai nghe nữa. Dưới chân là đôi giày nike trắng. Một Vân Nhi vui vẻ, hiếu động giờ đã trở thành cá tính, lạnh lùng đến bất ngờ.

Hôm nay nó dậy sớm cũng bởi vì tối qua chẳng ngủ được tí nào.

-Mày uống cà phê này!_Mai bước tới nó, trên tay cầm một ly cà phê đá

-Ừ!

Lúc này thì hần và Hanna bước xuống. Hần hôm nay cũng như bình thường, ăn mặc như học sinh cá biệt. Còn cô ta thì mặc đồng phục trường, xõa mái tóc dài xuống, khuôn mặt đánh phấn nhạt.

-Chào buổi sáng! Vân Nhi_hần nói

-Chào!_nó lạnh lùng trả lời

-À..Ồ...Các cậu có thể nói cho tôi biết tên các cậu được không?_Hanna nói

-Được, mình là Khánh, rất vui được làm quen.

-Tôi là Dương Chi!

-Tôi là Ngọc Mai

-Tôi là Thiên Minh.

Mọi người đều giới thiệu về mình chỉ còn mỗi nó. Nó vẫn nhàn nhạ uống ly cà phê.

-Còn bạn?

-Nhi

-Rất vui được làm quen_cô ta cười tươi nói

-Đi học thôi!

Nó nói rồi xách cặp đi ra ngoài. Giờ đã thành 7 người, không thể đi ba xe như thường ngày.

-Bảo!_cô ta kêu hần

-Tôi hiểu rồi, các người lại gạt tôi ra một bên chứ gì? Không sao, tôi có thể đi taxi. Chào!_Hần định nói thì nó đã cướp lời hần.

-Nhi! Hay qua đây anh chở ba người luôn

Minh thương xót cho đứa em mình. Đường đường là nhân vật chính của truyện lại bị gạt cho qua một bên.

-Không cần đâu anh!

Nó bắt một chiếc xe rồi leo lên ngồi. 6 người cũng trông theo chiếc xe taxi đang khuất dần. Từ lúc Hanna tới thì không hiểu sao có một khoảng cách giữa nó và mọi người.

6 người tới trường thì đã thấy nó. Nó đang chuyện trò vui vẻ với một đứa con gái. Nó và người bạn đó đi ngang qua đám bọn hần mà chẳng ngoái đầu nhìn lại.

“ Có lẽ mình đã trở thành nhân vật phụ rồi!”_nó nghĩ thầm.

GIỜ VÀO LỚP.....

Nó vẫn ngồi cái chỗ như thường lệ, nó đang gục đầu xuống bàn nhưng không hề ngủ.

-Này, giận à?_hần ngồi kế bên hỏi nó

-Không!_nó trả lời

-Chứ tại sao?

-Không cần biết!

-Hầy!_hần thở dài

Cô giáo chủ nhiệm lớp nó bước vào, kế bên là nhỏ Hanna.

-Các em, hôm nay chúng ta có học sinh mới, em giới thiệu về mình đi nào!_cô giáo vui vẻ nói

-Mình là Niyato Hanna. Mình sống bên Mĩ về đây ở một thời gian. Rất mong được các bạn giúp đỡ_hanna tươi cười làm đồn tim mấy đứa học sinh nam.

-Em chọn chỗ đi hanna

-Em ngồi kế Bảo nhé cô!

-À..Ừ...Vân Nhi..Không biết...!

Cô giáo chưa nói hết câu thì nó đã đứng dậy, thu xếp đồ đạc qua một bàn trống chưa có ai ngồi. Hấn nắm tay nó kéo lại, kêu nó cứ ngồi đây nhưng nó hất mạnh tay hấn ra. Cứ tiếp tục dọn đồ qua chiếc bàn trống. Hanna ra về khoải chí, bước xuống bàn Bảo.

-Chào Bảo_hanna nói

-....._im lặng

Hấn không trả lời cô ta, cứ im lặng nghe nhạc. Nó giữ khoảng cách với mọi người giờ chỗ ngồi cũng xa mọi người.

—————END—————

Lần này chị Nhi nhà ta giận dai rồi đây!! =)))

9. Chương 9

Xin lỗi các bạn vì tôi mới đăng truyện. tại vì buổi sáng Au bị mẹ chửi rồi không cho vào máy tính chơi, năn nỉ tới giờ mới cho vô đây! =)))..... À còn nữa Au rất cảm ơn các bạn đã cmt cho ý kiến truyện của Au... *Cúi chào*

Suốt tiết học nó không nhìn lên bảng mà chỉ ngó qua cửa sổ, nhìn miết. Hấn vừa nghe nhạc vừa nhìn qua bàn nó. Hấn ngồi bên trong, nhỏ Hanna bên ngoài, nó ngồi kế Hanna nên hấn nhìn qua nó là cho nhỏ Hanna cứ tưởng là nãy giờ hấn nhìn ả ta.

Reng...reng...reng...Tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi vang lên...Lớp chào cô xong thì hấn liền vọt qua bàn nó, nó vẫn nhìn qua cửa sổ không biết rằng hấn đã ngồi bên cạnh. Bất chợt hấn nắm tay nó kéo lại phía mình làm nó ngạc nhiên mà ngã nhào vào lòng hấn. Hấn một tay vòng qua eo nó, một tay vòng qua sau gáy nó mà đặt môi lên đôi môi căng mọng của nó. Những hành động lãng mạn này mọi người trong lớp, kể cả mấy đứa đi ngoài hành lang đều trông thấy. ả Hanna như bốc khói, mặt đen sì lại. Chi, Mai, Khánh, và Minh vốn không thích ả ta, nhìn khuôn mặt ả lúc này mà như muốn cười lớn.

-Này! Làm gì vậy hả?_nó đỏ mặt đánh mạnh vào vai hấn

-A! Đau, chúng ta kiss nhiều lần rồi mà chưa quen à?_hấn cười nhếch môi

-Hừ! Tên biến thái

Hấn nhếch môi rồi đứng dậy nắm tay nó lôi đi.

-Đi ra căn tin thôi!_hấn ra lệnh lập tức cả bầy đi theo

-Bỏ tay ra coi!_nó chau mày

-Không!

Nó tức giận, phồng má, chu môi lên, lúc này nhìn nó cực đáng yêu. Vẻ lạnh lùng lúc sáng giờ đã bay đi, thay vào đó là vẻ mặt đáng yêu của nó như ngày nào.

-Đừng lạnh lùng nữa!_hấn bất chợt nói

-Tại sao? Tôi thích đó!

-Vốn dĩ cô đã là con người hay cười rồi, dù có lạnh lùng biết mấy thì cũng trở về không thôi! Giống như bây giờ vậy, trông cô đâu còn cái gì gọi là lạnh lùng đâu nào_hấn cười để lộ chiếc răng khểnh trắng tinh

-Anh....cười rất đẹp!

Nó như bị mê hoặc bởi nụ cười thiên thần của hắn, bất chợt thốt lên làm nó liền lấy tay bịt miệng lại. Hắn nhìn hành động dù nhỏ nhoi mà rất đáng yêu của nó rồi bật cười, lấy tay xoa đầu nó.

Tại căn tin.....

Như thường ngày bọn nó luôn chọn cái bàn bị che khuất mà ngồi.

-Ăn gì nào?_Minh cười nói

-Tổ một phần cơm gà, một ly nước cam, một hộp bánh bông lan và một hộp bánh quế nhé!_Chi cười nói

-Em một phần cơm sườn với ly nước si-ting. Và một phần khoai tây chiên_Mai nói

-Em một phần mì ý, một tô hủ tiếu, một phần sườn không, một bịch bánh quế, một phần khoai tây chiên. Với bịch bánh cua nhá!_nó nhanh nhẩu nói

-Trời cậu ăn như heo thế?

Ả Hanna nhìn nó với ánh mắt khinh bỉ.

-Kệ tôi, liên quan tới cậu à?

-Hừ!! Minh.....Bảo ăn sao tớ ăn vậy!_Hanna tức giận nhìn nó rồi quay qua Minh nói

-Trời, nhiều đồ ăn quá! Khánh, Bảo tụi bây đi chung với tao_Minh cười khổ nói

-Ừ!_Khánh và Bảo đồng thanh

Hắn, Khánh và Minh vừa đi thì ả ta liền đưa mắt khinh bỉ nhìn nó. Phía sau nó cũng có một tốp nhìn nó với ánh mắt ganh ghét.

-Chị Hai à! Lúc ở trong lớp nó đã kiss Khánh Bảo đấy!_ả Mỹ nói

-Hừ! Con nhỏ đáng ghét! Tới đó đi!_ả Ngọc nói

Cả đám đó tiến lại bàn của nó đang ngồi. Ba ả ta bước tới thông thả ngồi vào kế bên nó.

-Sao cô em?_ả Lệ nói

-Tôi không quen mấy người, vui lòng biến dùm!_nó ung dung nói

-mày!_ả lệ tức giận

-Đừng tưởng tụi chị nhện là làm tới nhá!_ả ngọc bước tới vuốt ve khuôn mặt nó

-Xin lỗi tôi không biết mấy người! Biến được chưa? Sao mấy người mặt dày vậy?

Nó không có vẻ gì là sợ làm cho ba ả ta như bốc khói, mặt đen sì lại.

10. Chương 10

Ả Hanna nhìn cảnh này như hiểu ra vấn đề, cười thầm.

“Vân Nhi! Không chỉ tôi mà cả những người khác cũng ghét cô à?”_Hanna nghĩ

Nó mặc kệ ba ả ta đang ngồi kế mình mà luôn miệng chửi rửa.

-Này, mấy người đây sao thích sửa nhĩ?_nó người nhếch môi

-Mày dám! Một con nhà quê như mày mà dám cặp kè với Khánh Bảo à?_Nhỏ Ngọc tức giận

-Nhà quê? Tôi sao?_nó chỉ mình rồi bật cười lớn

-Nhi à! Thôi đi, đừng để tâm mấy lời chó sủa chứ!_Chi cười

-Phải đấy_Mai nói

Đúng thật ba ả này kể cả nhỏ Hanna đều coi thường nó quá rồi! Mấy bữa nay tại nó hiền nên không ra tay thôi. Lúc này thì ba chàng trai nhà mình vừa mua xong, bước tới bàn thì thấy hoàn cảnh này, chau mày lại.

-Bảo à! Cho chị ăn chung với nhé!_ả ta liền đổi giọng

Hắn không nói gì, bước tới ngồi kế bên nó, đưa đồ ăn cho nó.

-Bảo! Của tớ đâu?_ả Hanna hỏi khi thấy hắn đưa đồ ăn cho mỗi mình nó

-Của cô nè_Khánh nói

Ba ả như nhận thấy mình bị bơ nặng liền ầm ỨC đi ra. Nó vừa gặp đồ ăn thì ăn như heo, hết cái này đến cái khác. Ăn nhiều quá chợt nó bị nghẹn vào ngực mấy cái mà vẫn không hết. Hắn bật cười rồi lấy một ly nước đưa cho nó.

-Uống đi! Ăn từ từ thôi, không ai dành đâu mà lo, đồ heo!_hắn nói

-hừ!!

Hắn trong mọi hoàn cảnh đều có thể chọc nó. Do nó đang trong hoàn cảnh “ngàn cân treo sợi tóc” nên chẳng cãi lại hắn. Lại một lần nữa ôm cục tức.

-Phù!!_nó thở phào nhẹ nhõm khi không bị nghẹn nữa

RENG...RENG...RENG...Tiếng chuông vào lớp vang lên, mọi người vội vàng chạy vào lớp. Bọn nó thì vẫn nhàn nhạ đi từ từ. Tiết sau là sinh hoạt cuối giờ nên không có gì phải gấp. Tới lớp...

-A! các em vào chỗ nhanh đi, cô muốn thông báo cái này!_cô giáo chủ nhiệm vui vẻ nói

Bọn nó tách ra, ai về chỗ nấy. Chỉ mỗi hắn thì từ chỗ bàn nhỏ Hanna chuyển qua ngồi kế nó.

-Về chỗ với bạn gái anh đi!_nó đuổi hắn

-Nói nhiều!

Sau một hồi ổn định lớp, cô giáo mới đồng dặc nói:

-Các em! Một tuần nữa chúng ta sẽ có một buổi văn nghệ lớn, bao gồm nhiều trường tham gia. Thầy Hiệu Trưởng nói mỗi lớp phải có ít nhất hai tiết mục văn nghệ.

Vừa nghe cô giáo nói xong thì cả lớp ồn ào lên, ai cũng chỉ vào nhóm tụi nó.

-Bây giờ chúng ta bầu cử bạn tham gia nhé!

-Thưa cô! Em muốn hát chung với bạn Khánh Bảo được không cô?_nhỏ Hanna xung phong đầu tiên

Hắn từ trước tới giờ không thích tham gia phong trào. Lần này không biết có đồng ý không?

-Khánh Bảo! Em hát với bạn Hanna được không?_cô giáo nói

-Không!_hắn lạnh lùng nói

Mọi người định giơ tay bầu chọn cho tụi nó nhưng thấy tụi nó ai ai cũng sát khí lạnh băng làm tụi trong lớp không dám giơ tay.

-Thôi nào, không ai muốn tham gia à?_cô giáo

-Em!

Nó bất chợt giơ tay lên làm bọn hắn kể cả mấy đứa trong lớp bất ngờ.

-Tốt lắm Vân nhi! Vậy em muốn hát hay múa, và tham gia cá nhân hay chung nhóm_cô giáo

-Chung nhóm. Nhóm em sẽ hát và múa luôn ạ!_nó cười nói

-Vậy thành viên nhóm em là ai?

-Em_Mai giờ tay nói

-Em_Chị giơ tay

-Em nữa_Khánh nói

-Em_Minh nói

Mọi người như hiểu ý nó. Nó tham gia thì tất nhiên cả đám phải tham gia rồi. Nhỏ Hanna mừng thầm khi Bảo không có giơ tay.

Hắn đang gục đầu xuống bàn nhưng không có ngủ. bất chợt giơ tay lên. Thấy Bảo giơ tay lên thì nhỏ Hanna cũng giơ tay lên.

-À các em, nếu tham gia nhóm thì tối đa chỉ 6 người thôi!

Cô giáo nói khi tới 7 người giơ tay lên.

-Trừ Hanna ra!_nó liếc nhỏ đó rồi nói

-À..Ừ...Vậy Hanna...em thi cá nhân nhé!

Cả đám kể cả Bảo đều tham gia, có mình cô ta là không tham gia. Thôi thì Bảo tham gia văn nghệ thì cô ta cũng tham gia luôn mặc dù không cùng nhóm.

-Vâng ạ!_Hanna ừ rữ nói

-Được rồi! Vậy đã có đủ hai tiết mục văn nghệ. Sau đêm văn nghệ là cuộc thi COUPLE, tức là mỗi lớp chọn ra ít nhất một cặp đôi để tham gia. Cặp đôi đó sẽ trình diễn một bài hát. Ban giám khảo sẽ dựa vào nhan sắc và tiếng hát của cặp đôi để chọn ra_cô giáo nói

-Em với Chi nhé cô!_Khánh nhanh nhẩu giơ tay lên, Chi thì đỏ mặt

-Em với mai nha cô!_Minh giơ tay lên, cười tươi nói

-Tốt quá! Lớp chúng ta có hai cặp đôi rồi, còn cặp nào muốn tham gia không?

-Thưa cô, em muốn bạn Vân Nhi và Khánh Bảo tham gia ạ!_một bạn nữ đứng lên, giọng run run vì sợ
Bạn nữ vừa dứt lời thì cả lớp liền hét toáng lên đồng ý.

-Các em trật tự, Bảo, Nhi hai em tham gia chứ?_cô giáo hỏi

-Bảo, tham gia với tớ nhé!_ả Hanna quay qua hắn, nói giọng ngọt tới sồn da gà.

-Em muốn tham gia với Vân Nhi!_hắn nói

-Rút lại lời nói đó đi! Tham gia với bạn gái anh kìa

Nó bình thản nói. Hắn bỗng ghé sát mặt mình vào mặt nó.

-Chống đối lại tôi thì tôi sẽ kiss cô đấy!_hắn nói thầm nhưng vừa đủ cho nó nghe.

Nó đỏ mặt, liếc xéo hắn. Hắn thì nhếch môi, ra vẻ khoái chí nhìn nó.

“Hừ!! Tên biến thái! Tại sao hắn ta lại được hâm mộ như thế nhỉ? Chắc chỉ có mình mình là thấy được bộ mặt biến thái của hắn”_nó âm ỉc nghĩ

-END

Chương này hơi tệ mong các bạn thông cảm. T^T

Phải rồi, chỉ có mình nó là hắn lại biến thái thôi à!!! =_=_

Cám ơn các bạn đã ủng hộ truyện mình. Có hai bạn đề nghị mình là một ngày ra hai chương, xin lỗi các bạn vì mình không thể đáp ứng nhu cầu của các bạn. Tại Au lười lắm các bạn ạ =)))

11. Chương 11

-Nếu thắng thì phần thưởng là gì vậy cô?_Khánh hỏi

-Về phần văn nghệ nếu thắng thì tặng một chuyến đi chơi sang Hàn Quốc 1 tuần. Còn phần thưởng về cặp đôi là được tặng 5.000.000._cô giáo nói

-Tuyệt!_nó cười

Tan trường.....

Mấy bữa nay đi học nó đều đi bằng taxi, mọi người năn nỉ hết lời mà nó không nghe. Hôm nay tự dưng nó nổi hứng đi bộ về, làm cho cả nhóm đi về chung, siêu xe thì có người đem về dùm.

-Mỗi chân quá! Đi xe là tới nơi này giờ rồi!_Chi than vãn

-thì mọi người đi xe đi, tôi đâu có cần_Nó nói

-Mày đi thì bọn tao phải đi chung chứ!

-À..Chi, Mai. Tối nay tụi bây ngủ với tao đi. Cho cha Khánh với cha Minh ngủ chung đi_nó cười nói

-Được!_chi và mai đồng thanh

Đi khoảng 20 phút thì tới nơi. Nhỏ Hanna mặt mày nhăn nhó mà cứ bám riết lấy cánh tay hắn. Vừa vào nhà nó đã đi thẳng lên phòng, theo sau là Chi và Mai. -Ê! Về Việt lâu rồi mà chưa có chọc phá ai hết, hay ngày mai mình quậy đi!_Nó vừa đặt mông xuống chiếc giường thân yêu vừa nói

-Được! Mục tiêu đầu mày định nhắm tới ai?_Mai hỏi

-Nhỏ Lệ và nhỏ Mỹ lớp mình

-Vậy mai phải dậy sớm.

-Ừ

Sáng hôm sau.....

Nó, Mai và Chi đã đi từ sớm chỉ còn lại ba chàng trai và nhỏ Hanna. Nó đặt một xô nước lên cửa lớp, đợi nhỏ Mỹ và Lệ vào cho nó quê. Sở dĩ tụi nó đi sớm là canh coi có ai vô thì ngăn họ lại, mất công sai mục đích. Nước ở trong xô là nước lạnh, mùa này lại rất là lạnh nữa.

-Ê! Nhỏ Lệ và Mỹ tới kìa!_Chi chạy lại chỗ nó và Mai

-Núp vào lớp đi, đợi tụi nó sập bẫy rồi chọc quê!_nó cười nói

“Sao hôm nay cửa lớp lại đóng thế này?”_một người đứng trước cửa lớp nghĩ

Người đó mở cửa ra thì...ÀO...Xô nước ập vào đầu, ướt hết quần áo. Và người bị sập bẫy không phải nhỏ Lệ và Mỹ mà là...hắn.

-Ất xì.....!_hắn ất xì

-B..Bảo, ủa vậy hai nhỏ kia đâu?_nó ngạc nhiên

-Nó đang đứng nói chuyện ở đằng kia kìa!_Chi thò đầu ra khỏi lớp

-À...Bảo..cho tôi xin lỗi!

Nó nói rồi đi lấy chiếc khăn trong cặp của mình mà lau tóc cho hắn.

-Cô toàn nghĩ ra mấy trò quái dị, tránh ra đi!_hắn lớn tiếng với nó vì mới sáng sớm đã bị ướt sũng

-Phải đó, cậu tránh ra đi!

Nhỏ Hanna bước tới, đẩy nó một bên rồi giựt lấy chiếc khăn trong tay nó mà lau khô tóc cho hắn.

-Hứ! Có vậy cũng lớn tiếng.

Nó tức giận vì hấn lớn tiếng với nó rồi bước ra khỏi lớp đi đâu đó.

Giờ vào lớp....

Mọi người đã yên vị trong lớp chỉ thiếu mỗi nó. Nó đi đâu cũng không biết mà cũng chẳng nói với ai tiếng nào. Giờ ra chơi cũng chẳng thấy nó đây. Trong lòng mỗi người trừ nhỏ Hanna ra thì ai cũng cảm thấy lo lắng. Hấn thì cảm thấy có lỗi vì lúc nãy hơi lớn tiếng với nó.

Giờ tan trường, mọi người phóng như bay về nhà hy vọng nó sẽ ở nhà. Mọi người bước vào thấy nó đang nằm coi ti vi mà lòng chợt nhẹ nhõm.

-Vân Nhi! Sao em cup học?_Minh hỏi

-Tại em thấy chán!_nó vẫn dán mắt vào cái ti vi

Nó cười với anh nó rồi liếc xéo hấn, bỏ lên phòng.

-Bảo! Chắc Nhi giận mày nữa rồi!_Khánh cười nói

Hấn thở dài rồi bước lên phòng, nhỏ Hanna vẫn cứ nắm chặt tay hấn.

TỐI ĐÓ.....

Bữa ăn trưa thì nó kêu người đem lên phòng ăn, bữa cơm tối thì nó không ăn. Mặc cho bao lời nhắc nhở của mọi người. Tối lúc mọi người đã tắt đèn thì nó mới mò xuống dưới lầu tìm đồ ăn. Một phần vì đói và một phần vì một mình nên nó không tài nào ngủ cho được.

Nó đi xuống nhà, rón rén mở tủ lạnh ra. Trong tủ lạnh có món sandwich nó rất thích. Vừa cầm miếng sandwich ra thì nó cảm thấy một bàn tay đang để trên vai mình. Theo phản xạ nó định hét toáng lên thì bàn tay đó bùm miệng nó lại. Nó bực bội đá mạnh vào bụng người đó.

-Đau! Cô làm gì vậy hả?_tiếng hấn vang lên

-Ừa Bảo, sao giờ này anh chưa ngủ?

Nó đi tới bật đèn bếp lên thì mới thấy hấn đang nằm xuống sàn mà ôm cái bụng.

-Tôi biết thế nào cô cũng đi xuống mò đồ ăn, đồ heo lười!_hấn dù đau vẫn gắng ra từng chữ mà khêu khích nó.

-Anh có sao không?

Nó bước tới đỡ hấn dậy.

-Cô...không giận tôi nữa à?_hấn hỏi

Nghe hấn nói nó mới chợt nhớ là mình giận hấn, đỡ hấn gần đứng dậy rồi thì nó buông ra làm hấn té thêm lần nữa.

-Gì vậy?_hấn chau mày

-Kêu bạn gái anh đỡ anh dậy!_nó bĩu môi

-Vân Nhi! Tôi xin lỗi!

Hấn nói khẽ vì đây là lần đầu tiên soái ca lạnh lùng phải xin lỗi một người.

-Gì? Anh nói gì tôi chưa nghe rõ!_Nó mặc dù đã nghe thấy lời xin lỗi nhưng cổ tình chưa nghe thấy.

-Hừ!!_hấn gất lên

-Giờ thôi! Ra sân thượng với tôi không?_nó cười nói

-Ừ, dù gì tôi ngủ cũng không được!

Nó và hấn cùng bước lên sân thượng. NÓ có phần vui một chút vì nghe lời xin lỗi đáng yêu của hấn. Một soái ca lạnh lùng chính hiệu như vậy lại đi xin lỗi một con nhóc ương bướng, mất mặt quá!!!

—END—

Sao mấy chap sau Au thấy nó tệ quá à!! Hu hu.....Nhưng mấy bạn cho ý kiến nha!!! *Van xin*

12. Chương 12

Xin chào mb. Mấy bạn nhớ Cmt cho ý kiến nha. À... Mà Au tiết lộ về tuổi tác của Au nè. Au năm nay 13 tuổi thôi hà, vì vậy kinh nghiệm chưa cao tay lắm như các truyện khác. Vì là non tay nên mấy bạn thông cảm cho Au nếu có mấy chương hơi tệ nha. Nhiều lúc Au hay nghĩ đến drop truyện nhưng nhờ vào mấy cái Cmt góp ý kiến đó may Au không có drop. Nói v thôi. Mb đọc vui vẻ.

Nó và hần bước lên sân thượng rồi ngồi vào chiếc xích đu lớn.

- bạn gái anh ngủ rồi à? _ Nó nói

- Nói nhiều quá!!!!

- Hứ!!!!

Nó bẻ đôi miếng sandwich đưa cho hần.

- Này, hồi sáng Anh không sao chứ. Tôi cũng hơi quá đáng!!!

- u một cục luôn rồi ở đó không sao!

Hần bĩu môi. Nó nhìn lên phần u của hần mà tức cười. Tiến tới gần hần hôn lên chỗ hần đau. Hần rất ngạc nhiên nhưng nhanh chóng quay lại trạng thái bình thường.

- Mẹ tôi nói, chỉ Cần hôn lên chỗ đau đó là hết đau ngay! _ Nó cười nói

- đồ ngốc!!! Ăn xong rồi thì vào Ngủ đi

- Không. Nếu Anh buồn Ngủ thì vào trước đi.

- Sao vậy? Không có hơi ấm của tôi nên Ngủ không được à? _ hần trêu chọc

-Anh mơ ngủ à?

-Giỡn thôi! Hay sợ ngủ một mình!

Câu nói của hần làm trúng tim đen của nó. Một cô gái luôn che đậy cảm xúc thật như nó thì không muốn ai hiểu được cảm xúc thật của mình. Nó không nói gì lặng lẽ ngắm nhìn các vì sao sáng trên trời.

-Nếu đúng thì....cô có thể ngủ chung với tôi. Dù gì cô cũng là hôn thê của tôi! _hần gượng gạo nói

-Thật không? Nhưng còn bạn gái anh?

-Nói nhiều, cô ta không phải bạn gái tôi. Đi vào thôi!

Nó mừng vì đêm nay không bị cảm giác cô đơn bao trùm lấy. Vui vẻ đi sau hần. Hần thấy nó cười cũng vui lên phần nào. Hần mở cửa ra thì thấy nhỏ Hanna vẫn còn đang ngủ. Hần kêu nó ngủ trên giường còn hần thì ngủ ở ghế sofa.

-Thôi anh ngủ trên giường luôn đi! _nó đỏ mặt nói

-Quả nhiên thiếu hơi ấm của tôi cô ngủ không được! _hần cười nham hiểm

-Anh điên à? Chỉ tại sáng mai khi cô ta thức dậy sẽ tức giận. Tôi thì rất thích nhìn ả ta tức giận! _nó cãi lý

-Sao cũng được.

Cái giường tất nhiên thuộc lại sang trọng, nó rất là rộng, đủ chỗ cho năm người nằm hàng ngang luôn ấy chứ! Nó thì không thích nằm kế ả nên kêu hấn nằm chính giữa.

Uiss! Một chiếc giường có ba người nằm, một nam và hai nữ, người ta nhìn vào rất dễ bị hiểu lầm đây. Hấn có thói quen lúc ngủ là quay qua bên phải, nó lại nằm bên phải nên hấn thuận tay ôm nó vào lòng. Nó thì thói quen phải có gối ôm mới ngủ được bởi vậy cái gối ôm đã bị nhỏ Hanna giành rồi, thôi thì nó đành ôm hấn ngủ. Kết quả là hai người ôm nhau còn người kia “bơ vơ một mình”.

Tối sáng sớm hôm sau.....

-AAAAAAAAAAAA! Vân Nhi sao cô ở đây? Còn hai người đang làm gì vậy hả?_Hanna tức giận hét lên

Nó và hấn nghe tiếng hét của cô ta mới thức dậy. Lúc này nó mới phát hiện mình đang trong vòng tay của hấn. Mặt nó áp vào lòng ngực rắn chắc của hấn thì mặt nó bỗng nhiên đỏ ửng lên. Còn về phía nhỏ Hanna thì dường như muốn bốc khói, mặt đen sì. Nó thoát khỏi vòng tay hấn rồi cứ đâm đầu mở cửa mà chạy về phòng.

-Khánh Bảo! Rốt cuộc có chuyện gì vậy hả?_cô ta tức giận

-....._im lặng

Hấn không thèm trả lời cô ta. Một nhọc lết xác vào nhà vệ sinh. Nó cũng rất thích khi vừa nhìn thấy cô ta tức giận nhưng một phần cũng đỏ mặt.

—————END—————

Haizzz!! Hai anh chị này mờ ám quá!

Một người thì thường ngày lạnh lùng hay trêu chọc người kiaa.

Còn người kia thì ương bướng, hay hiểu lầm.

Không biết bao giờ hai anh chị này mới trở thành một đôi đây! =)))

CHO Ý KIẾN ĐẤY NHA*Cúi chào*

13. Chương 13

Xin chào mấy bạn. Cho Au hỏi là mấy bạn thích truyện nhiều lời thoại hay ít lời thoại. Tại Au thích truyện nhiều thoại nhưng không biết mấy bạn có thích hay không? Thôi tạm biệt ha.....

Nó về phòng mà mặt vẫn còn đỏ. Nó nhớ lại lúc nó nằm gọn trong vòng tay hấn thật ấm áp làm sao! Ấm áp? Con người của hấn luôn lạnh lẽo nó là người hiểu rõ nhưng sao hôm qua lại ấm áp như vậy, nó nghi ngờ về việc này.

Vệ sinh cá nhân và thay đồ xong nó nhanh nhẩu xách cặp bước xuống nhà. Mọi người đã tập trung đầy đủ tại phòng khách chỉ còn thiếu mỗi nó.

-Chào!_Chi nói

-Mày uống cà phê này_Mai đưa cho nó một tách cà phê

Nó lấy tách cà phê từ tay Mai rồi đặt nhẹ lên bàn, nó bước lại chỗ hấn. Đặt một tay lên trán nó tay còn lại lên trán hấn. hấn bất ngờ không biết nó định làm gì!

-Quả nhiên anh bị sốt rồi, ở nhà nghỉ ngơi đi!_nó lo lắng cho hấn

-Sốt gì chứ? Đi học thôi!_hấn chau mày nói

-Ở nhà mau! Anh sốt cao lắm đấy! Có phải là... do xô nước đặt bẫy của tôi không?_nó hỏi

-Haizz! Tôi nói không sao mà!_hấn phũ phàng

Hanna thấy thế mới bước đến làm hành động giống nó hồi nãy.

-Bảo à, cậu sốt cao rồi đấy! Thôi thì ở nhà đi!_cô ta nói

-Chẳng lẽ tôi ở nhà mấy người đi học à?

-Thế thì nghỉ hết, hôm nay tao cũng chẳng có hứng để học!_Khánh nói

-Được đấy!

Thế là 7 anh chị đem cặp lên, thay bộ đồng phục ra, thế vào đó là bộ đồ ở nhà. Hấn vừa mới thay xong bước xuống nhà theo sau là cô ta.

-Wow~! Tụi bây mặc áo cặp à?

Minh cười nham hiểm khi thấy nó và hấn cùng mặc một cái áo sơ mi đen tay dài được xoắn lên. Phải rồi, hấn mặc cái áo sơ mi đen với chiếc quần jean đen. Còn nó thì áo sơ mi đen với chiếc váy xòe ngắn màu đen.

-Chỉ là trùng hợp thôi mà!_nó đỏ mặt

Tại phòng bếp....nơi Mai đang nấu ăn, Minh thì phụ “vợ mình”.

-Hôm nay chúng ta tập hát đi!_Mai đề nghị

-Để sau đi! Hôm nay mới có ngày 12 tháng 1 mà ngày thi là 13 tháng 2 lận!_Minh chán nản nói

Mai đang rửa chén, còn Minh thì lau chén chợt Minh không lau nữa mà đi tới ôm chầm lấy Mai.

-Vợ anh vất vả quá!_Minh nói

-V..Vợ gì chứ? Anh buông ra để em còn rửa chén!_Mai đỏ mặt

-Thôi mà vợ yêu, một chút thôi!_Minh năn nỉ y như một chú cún con

Tại căn phòng bếp bầu không khí đang rất ư là lãng mạn.

Tại phòng khách có Khánh, Chi và nhỏ Hanna. Nhỏ Hanna không bám lấy Bảo là tại vì Minh, Mai, Chi và Khánh đã năn nỉ đừng làm phiền nó và hấn. Bởi vậy ả ta lúc này mặt xụ xuống, chẳng vui tí nào.

-Em yêu!_Khánh nói thầm vào tai Chi

-Này anh! Có Hanna ở đây đó!_Chi đỏ mặt

-Hừ!! Tại phải tạo không gian riêng cho Nhi và Bảo mà chúng ta không được yên ổn!_Khánh cười khổ

-Thôi nào! Vui lên đi!_Chi an ủi

Khánh vòng tay qua eo Chi hôn vào má Chi cái..... Chụt.....

-Này, dù gì cũng có mặt của tôi sao các người tự nhiên quá vậy?_Hanna tức giận

-À...Xin lỗi!_Chi nói

Tại phòng khách thì cứ cho là yên ổn vậy.

Sau vườn là hấn và nó. Khu vườn rất rộng, tất nhiên là trồng rất nhiều hoa. Hoa là thứ nó rất thích. Nó đang tưới nước cho hoa, hấn thì ngồi xích đu, đeo tay nghe vào tận hưởng những phút giây yên bình.

-Này! Anh bệnh sao không vào trong với nhỏ Hanna ấy!_nó nói

-Nói nhiều quá đấy!

Hấn mặc dù nghe nhạc nhưng vẫn nghe mồn một tiếng nó nói.

-Hừ!! Tên khó ưa.

-Mà này, cô lo lắng cho tôi à? Phải lòng tôi rồi à?

-Hừ! Anh điên hả?

Nó tức giận, bây giờ không nể hần đang bệnh nữa mà lấy nguyên vôi tưới nước tưới hần vào người hần. hần bị ướt như chuột lột tức điên đi tới chỗ nó giựt lấy vôi tưới tưới vào người nó.

-Là cô làm trước nhé!_hần cười khoái chí

-Hừ!

Thế là ai người nghịch nước. Mình mảy ướt như chuột lột. Không hiểu sao giữa nó và hần hôm nay lại yên bình thế nhỉ?

—————END—————

14. Chương 14

- Này! Anh làm tôi ướt hết rồi nè_nó tức giận (ôi trời, tự mình làm ướt người ta trước giờ đổ thừa).

- Cô làm tôi trước!_hần nói rồi bỏ vào nhà, nó thì lẻo đẻo theo sau. Vào tới nhà...

-Trời! Làm gì mà hai người ướt như chuột lột thế?_Khánh

Nhỏ Hanna thấy vậy chạy lại chỗ hần.

-Bảo không sao chứ. Vào tắm đi kéo bệnh nặng hơn đấy!_Hanna

Hai đứa lên tắm thay đồ, sau 10 phút cả hai bước xuống.

- Giờ rảnh tập nhạc đi!_nó

- Còn lâu mới tới mà!_Minh

-Thì tập trước cho thành thạo

Cả nhóm đồng tình, nhà nó có hai phòng dành để tập nhạc. Trong đó có rất nhiều nhạc cụ. Cả đám cùng tập trừ nhỏ Hanna vì nhỏ đó hát đơn ca mà. Minh và Khánh chơi trống, Mai chơi violong, Chi chơi piano. Còn hần chơi ghita với hát phụ. Nó thì hát chính. Nhân dịp lần này nó rất muốn thử nghe hần hát.

-Quyết định chọn bài nào để diễn?_Chi hỏi

-Chuột yêu gạo đi, bài đó có nam lẫn nữ hát mà!_Mai đề nghị

-Thấy sao Nhi, Bảo?_Minh

-Được!_nó và hần đồng thanh

Sau khi quyết định chọn bài hát thì tự ai người đó lấy điện thoại ra. Mai, Chi, Khánh và Minh thì coi nốt nhạc để đàn. Hần và nó thì coi lời để hát.

When that day I hear your voice

I have some special feeling

Let me always think I don't wanna forget you

I remember at the day

You are always on my mind

Eventhough I just can think about you

Nó cất tiếng hát đầu tiên, giọng của nó nghe cực cute và ngọt ngào. Hần cất tiếng hát sau khi nó hát xong phần của nó. Hình ảnh hần ngồi vừa đàn ghita vừa hát rất dễ làm say đắm lòng người, hần khi hát vẫn giữ tính chất lạnh lùng, thêm vào đó là một vẻ rất phong độ. Kết thúc bài hát, đôi tay của nhỏ Hanna vô thức cho một tràng vỗ tay.

-Dù không muốn nói nhưng công nhận cô hát rất hay, Vân Nhi!_nhỏ HANNA

-Cám ơn!_nó nói.

(Cho Au không tả hành trình luyện tập của nó nhé, tại Au lười lắm).

Ngày 13 tháng 2, phải đây là ngày mà tụi nó trình diễn, lúc 7 giờ tối là bắt đầu thi. Từ sáng tới giờ nó cứ ở trong phòng, không ai biết nó làm gì. Về phần nó, nó đang chăm chú làm một sợi dây chuyền có thắt cây thánh giá, không hiểu sao nó muốn tặng cho hấn.

“Xong rồi” Nó mân mê thành quả của mình. Đợi đến khi buổi thi văn nghệ xong nó sẽ tặng cho hấn.

-Cứ nói là phần quà vì đã tham gia văn nghệ, chắc hấn sẽ không để ý nhiều đâu. __nó nghĩ thầm.

Tối đó, lúc 6 giờ 15.....

Mọi người đã chuẩn bị xong, đang chờ nó, chi và mai. Nhỏ Hanna mặc một chiếc váy trắng ngắn, dưới chân mang đôi búp bê pha lê nhìn như nàng công chúa đi dạ hội. Minh mặc chiếc áo sơ mi màu xanh lá cây sọc ca rô với chiếc quần đen dài và đôi giày nike đen. Khánh thì giống Minh, chỉ khác cái áo là chiếc áo sơ mi xanh dương sọc ca rô. Còn hấn là chiếc áo sơ mi đỏ sọc ca rô. Chiếc quần jean đen bậm bụi. Và đôi giày thể thao đen. Trông ba chàng trai rất bậm bụi và chất.

Đợi một lúc thì các nàng nhà ta đi xuống. Mai mặc chiếc áo sơ mi xanh lá cây sọc ca rô giống Minh. Với chiếc váy đen và đôi giày thể thao màu đen. Chi giống Mai chỉ khác mỗi cái áo sơ mi xanh dương sọc ca rô. Còn nó thì chiếc áo sơ mi đỏ sọc ca rô giống hấn, chiếc váy màu đen ngắn hơn Mai và Chi. Mang đôi boots cao màu đen. Không phải mặc áo trùng hợp đâu các bạn, chỉ là cả nhóm đã tính sẵn phải mặc áo đôi và tất nhiên điều này nhỏ Hanna hoàn toàn không biết nên giờ đây nhỏ đó trông mình rất lạc loài.

-Được không?__nó hỏi hấn

-Được! __hấn trả lời

- Đây, chỉ được thôi hả?

- cô nói được không thì tôi được. __hấn tỉnh bơ trả lời

-Hừ!!! Anh vẫn rất khó ưa.

-thôi đi! Tụi bây ngưng một ngày không cãi nhau là ăn không no ngủ không yên hả?__Minh

-Đi thôi!__Mai

15. Chương 15

Hôm nay Au đăng hai chap luôn này, xin lỗi vì mấy ngày qua không có đăng.

Tụi nó lên xe mui trần màu đen láng bóng, điểm đến là nhà hát lớn, nằm ngay trung tâm thành phố. Vì đây là giải đấu lớn giữa nhiều trường nên được tổ chức ở nơi sang trọng.

“Thi văn nghệ tôi sẽ cho cô thi cùng Bảo nhưng về phần thi COUPLE thì không thể nào! Vân Nhi à” __nhỏ Hanna nghĩ

Về phần nó thì khi đã an toạ trong xe nó mới sực nhớ ra là mình quên sợi dây chuyền định tặng hấn. Nó thở dài, thôi thì đợi ngày mai-lễ tình nhân rồi tặng hấn luôn vậy. Tới nhà hát, số lượng người đi coi đông như kiến. Lúc vào sau sân khấu, người tham gia cũng rất là đông. Tiết mục của nhỏ Hanna thì thứ hai nên đành phải tách nhóm tụi nó ra để chờ phần trình diễn của mình.

Còn tiết mục của tụi nó thì thứ 9 cho nên gần 1 tiếng nữa mới tới phần trình diễn. Khánh, Minh, Chi và Mai thì muốn có không gian riêng với người yêu, chỉ còn mình hấn và nó. Hiện giờ nó và hấn đang ở trên sân thượng hóng mát.

-Đây, sao anh không xuống dưới coi bạn gái anh hát á?__nó

Hấn im lặng không nói gì, kéo mạnh nó về phía hấn làm nó nằm trọn trong vòng tay hấn. Mặt nó đỏ lên như trái gấc.

-Ôm cô đã thật!

Hắn nói làm nó từ mặt đỏ chuyển sang mặt đen, cố ý thoát khỏi vòng tay hắn.

- Ý anh nói tôi mập á hả?_nó tức giận

-Cái này là cô nói chứ không phải tôi nói đấy nhé!_hắn

-Hừ!!! Thế anh đi ôm con nhỏ Hanna ấy!_nó

Hắn cười mỉm, kéo nó lại, nó vùng vẫy nhưng hắn đã đoán trước, ôm thật chặt nó.

-Giận sao?_hắn

-Mắc mớ gì tôi phải giận anh. À mà này, lúc lên sân khấu anh nhớ cười thật tươi đấy!

-Tại sao?

-Thì anh cười trông rất đẹp.

-Nhưng không thích. Trừ khi...._hắn ngập ngừng

-Trừ khi cái gì?_nó

-Cô hôn tôi!_hắn bình thản trả lời

-Anh điên hả?

-Không thì thôi!

-Ấy, đừng! Hôn thôi đấy!

Vì muốn giành lấy chuyển đi chơi cho 6 đứa nên nó phải bắt chấp thôi. Nó quay mặt về phía hắn, lấy tay đè hai tay hắn lại để phòng trường hợp hắn gỡ trở.

Nhẹ nhàng đặt một nụ hôn vào môi hắn. Đủ 3s thì nó buông ra nhưng hắn gồng tay lên, giải thoát khỏi hai bàn tay nhỏ nhắn của nó. Tay hắn đặt qua sau gáy nó ấn mạnh làm cho nụ hôn thêm sâu và ngọt ngào hơn. Tay còn lại luồn qua eo nó giữ chặt nó lại. Hắn hôn nó đến khi cả hai không còn đủ không khí để thở nữa thì luyến tiếc rời môi nhau ra.

-Này! Anh làm gì vậy hả?_nó

-Cô cho tôi hôn cô mà!_hắn

- Tên..biến...thái!!_nó

- Theo điều kiện, tôi sẽ cười!_hắn nhếch môi.

Cuối cùng thì tiết mục thứ 9 cũng tới. MC bước ra sân khấu, hô to:

- Tiếp theo sẽ tới phần trình diễn của lớp 11A1 trường Zodiac với bài hát chuột yêu gạo.....

Tụi nó bước ra với những tiếng hò hét, ủng hộ.

When that day I hear your voice

I have some special feeling

Let me always think I don't wanna forget you

I remember at the day

You are always on my mind

Eventhough I just can think about you

Nó cất giọng hát trong trẻo, dễ thương của mình làm say đắm biết bao trái tim mấyđứa nam ở dưới.

If the day in the future

This love will becoming true

I've never change my mind that I

will love you forever

I don't care how fool it is

I will let my dream come true

I will tell you something I wanna let you know

Tối lượt hấn hát làm đồn tim mấy người nữ. Cả nhóm đều cười tươi kể cả hấn. Nụ cười gây chết người làm lay động lòng của mấy người xem phía dưới..

-Trai tài gái sắc!_vị giám khảo 1 nói

-Đứa nào cũng xinh mà lại hát rất hay_Vị giám khảo 2

Xong phần trình diễn, tụi nó cúi chào rồi đi vào. Tụi nó đang ngồi đợi kết quả và phần thi COUPLE.

“Sắp tới lúc rồi!”_nhỏ Hanna cười nham hiểm

Tiết mục cuối cùng cũng qua. Sau 20 phút nữa là tới phần thi COUPLE, cuối cùng là lãnh phần thưởng cho người chiến thắng. Tụi nó đang rất nôn nóng cho phần thi COUPLE tất nhiên là trừ hấn. Phần thi COUPLE khi lên sân khấu tụi nó không phải là đồng đội nữa mà là địch thủ của nhau.

-Vân Nhi! Cậu đi mua nước với tớ nhé!!

Nhỏ Hanna đi tới chỗ nó nói. Nó vốn đang khát nước nên đi cùng nhỏ Hanna.

-Mình qua quán nước bên kia đường đi, ở đây đông với mắc lắm!_Hanna

Nó nhìn vào quán nước nhà hát. Đúng là rất đông, thôi thì qua bên kia mua vậy! Nhưng khi vừa gần tới quán nước thì ba tên con trai nhìn giống dân chơi đi tới.

-Cô em này đây hả Hanna?_một tên con trai hỏi

-Phải! Muốn làm gì nó cũng được! Miễn đừng cho nó quay lại nhà hát._Hanna

-Hanna... Cô.....!?!_nó

-Tạm biệt Vân Nhi! Không có cậu thì tớ sẽ tham gia COUPLE cùng với Khánh Bảo__ nhỏ Hanna nói rồi chạy về nhà hát.

-Đi nào cô em!

-Buông tôi ra! Buông tôi ra!

Nó vùng vẫy nhưng không thoát được. Nó đang nghĩ hấn sẽ cứu nó, nhưng không, hấn còn chưa biết nó đi đâu để mà còn cứu. Nó khóc, hai hàng nước mắt rơi, nó đang ở cảm giác tuyệt vọng. Về phần nhỏ Hanna, Hanna chạy vào ngồi kể bên hấn.

-Vân Nhi đâu?_hấn hỏi

-À.... Cậu ấy nói tự nhiên chóng mặt nên về nhà trước rồi, về phần thi COUPLE thì cậu ấy kêu tớ thi thay cậu ấy._Hanna nói

-Tao đi mua nước!_hấn nói rồi đứng dậy

-Tớ đi chung với cậu!_nhỏ Hanna

-Không cần! Hấn lạnh lùng nói

Hấn cầm áo khoác rồi đi ra ngoài.

“Chắc ba tên đó đã mang nó đi rồi!”_nhỏ Hanna nghĩ

Khó khăn lắm ba tên đó mới đưa được nó lên xe rồi chạy đi mất. Dừng xe là một ngõ cụt trông rất tối, hình như đây là địa bàn của tụi nó. Nó đang bị một tên bịt miệng lại làm nó không la lên được. Đôi mắt của ba tên đó đỏ ngầu. Một tên lấy tay xé mạnh cái áo sơ mi nó ra làm cho chiếc áo nhanh chóng bị tiêu tan rơi xuống đất. Lồ lộ ra áo ngực, nó thì nhắm mắt lại không muốn nhìn thấy cảnh này. Khi tên đó mở luôn cái nịch ngực nó ra thì.....

—————END—————

Cho ý kiến nhá.....

16. Chương 16

Bịch....Bịch....Bịch.... Tiếng đánh nhau vang lên. Sau 30s thì không nghe nữa, nó từ từ mở mắt ra thì thấy mình đang được chiếc áo khoác bao lấy, còn người đối diện là..... Hấn. Ba tên đó thì đang bất tỉnh nằm dài dưới đất.

-Bảo!_nó nói rồi chạy đến ôm hấn, khóc nức nở

-Không sao! Ổn rồi, đừng khóc nữa_hấn an ủi nó.

Thấy hấn chảy mồ hôi rất nhiều lại thở hộc hộc.

- Anh chạy bộ đến đây hả?_nó

-Ừ! Thấy cô bị ba tên đó bắt đi nên tôi chạy theo!_hấn

-Gi? Ba tên đó chạy mô tô, anh thì chạy bộ đấy?_nó

-Tôi là vận động viên bóng đá xuất sắc đấy. Chạy nhanh tất nhiên bắt buộc phải có trong mỗi vận động viên!_hấn

Nó rất khâm phục hấn, từ tiểu học tới bây giờ nó vẫn rất yếu môn chạy. Nó sức nhớ đến thân thể chỉ bao bọc áo khoác hấn của nó thì đỏ mặt.

-Này! H...Hồi nãy ba tên đó có thấy không?_nó đỏ mặt ấp úng

-Thấy gì?

Hấn biết nó nói đến cái gì nhưng vẫn cố tình trêu chọc nó.

-Ng..ng...!_nó xấu hổ

-Yên tâm đi! Lúc đó tôi lấy lưng của tôi che lại rồi!

Hấn vừa nói vừa xoa đầu nó. Nó thở phào nhẹ nhõm nhưng..... Mấy tên kia không thấy vì hấn đã che lại, vậy có nghĩa là hấn thấy rồi.

-V...Vậy anh thấy rồi hả?

-Ồ...!_hấn trả lời tỉnh bơ

-Ááá! Vậy là tôi mất giá rồi!

-Cái giá của cô đã thuộc về tôi rồi, mất đâu mà mất.

Hấn cười nham hiểm bước tới gần nó, hai tay chống vào tường, khuôn mặt hấn từ từ tiến lại nó, nó đang nằm trong thế bị động, đành nhắm mắt chịu trận.

-Giờn thôi! Làm gì diễn sâu vậy?_hấn

-Hứ!!

Hấn nắm tay nó kéo ra khỏi ngõ cụt đen tối này, ở đây thêm chút lờ có chuyện gì thì sao. Nó nhanh chóng cài áo khoác lại. Đi ra ngoài đường nó cảm thấy xấu hổ vì ở dưới mặc váy, ở trên thì trống lốc, chỉ có cái áo khoác che lại.

-Hanna nói cô mệt mà?__hắn

-À.. Ờ!

Nó trả lời đại cho qua chuyện vì nó không muốn làm râm chuyện đó lên.

-Bảo! Còn... Phần thi?

-Yên tâm đi! Tụi nó sẽ giành giải thay chúng ta!

Hắn móc điện thoại ra nhắn tin cho tụi nó biết để mọi người yên tâm. Tại chỗ mọi người khi nhận được tin nhắn từ hắn.....

-Bảo và Nhi đang ở nhà. Nhờ chúng ta phải dành được giải. Đi nào, sắp tới giờ rồi!__Minh

Lúc hắn thấy nó bị bắt lên xe lòng hắn chợt thấy rất lo lắng, giờ nó đang đi kế bên hắn làm cho hắn yên tâm được một phần. Nó vẫn còn rất sợ, một tay choàng qua tay hắn, một tay lau lau những giọt nước mắt còn đọng lại trên khóe mắt khi này.

-Nè! Cô làm vậy người ta tưởng tôi làm cô khóc đấy!__hắn nói

-Xin lỗi...!

Nó khi ở bên hắn cảm thấy rất an toàn ấm áp, buông tay hay rời xa hắn thì cảm thấy nguy hiểm, cô đơn và lạnh lẽo.

“Ở bên anh tôi cảm thấy rất an toàn”

Câu nói này nó định nói từ nãy giờ nhưng vì xấu hổ nên không dám nói. Về tới nhà nó liền phóng như bay lên phòng để tắm rửa, hắn ở nhà dưới coi ti vi.

Khoảng 2 tiếng đồng hồ mọi người về. Nhóm của tụi nó được giải nhất phần thi văn nghệ, Hanna thì giải ba. Về phần COUPLE thì Mai và Minh được giải nhất, Khánh và Chi cũng đồng giải nhất luôn.

-Tao đem giải về cho tụi bây đây!__Khánh

Lúc này hắn vẫn đang ngồi xem ti vi, nó thì ở trong bếp tìm đồ ăn. Hanna nhân dịp nó ở một mình bước nhanh vào nhà bếp.

-Sao? Bị hiếp rồi phải không?__Hanna

-Cô lo lắng cho tôi à? Tôi không sao đâu, cô đừng lo vì có Khánh Bảo cứu tôi rồi!__nó cười, một nụ cười đều.

-Hừ!! Đáng ghét!__Hanna

-Cô liệu hồn đó! Hên là tôi không có nói vụ này cho mọi người biết đấy!__nó

-Hahaha! Vân Nhi à! Tôi sẽ chối nếu có nói, làm gì có bằng chứng buộc tội tôi!__HANNA

Nó chẳng đoái ngoài tới nhỏ đó, đem bánh kẹo qua phòng khách ngồi ăn.

-Vậy là được thưởng chuyến đi chơi rồi! Yeah!!?!!!__nó phấn khởi

You were the shadow to my light

Did you feel us

Another start

You fade away

Afraid our aim is out of sight

Wanna see us

Alive

Where are you now

Where are you now

Where are you now

Was it all in my fantasy

Where are you now

Were you only imaginary

Tiếng chuông điện thoại của hấn vang lên, hấn đi ra ngoài để nghe máy.

-Alo?_hấn

-Chào con trai!

-Ba???

Phải, người đầu dây bên kia là ba hấn.

-Lại chuyện gì nữa vậy ba?_hấn nhăn nhó

-Lần này là tin tốt đây. Hợp đồng ta đã làm xong hết rồi. Con của đối tác đó sắp chuyển đi rồi đó!

Vừa nghe tin đó xong hấn mừng rỡ. Vì còn khoảng một tuần nữa nhỏ Hanna mới về nước. Hấn cúp máy rồi đi vào nhà. Đi vào phòng khách thì không thấy nhỏ Hanna đâu, hấn hỏi:

-Nhỏ đó đâu rồi?

-Đi nghe điện thoại rồi!_Chi

Hấn ngồi vào kế bên nó. Vẫn ăn như cách cũ, khi miếng bánh đưa gần môi nó thì hấn tiến lại dành miếng bánh đó rồi hôn nhẹ vào môi nó. Nó đỏ mặt, đánh hấn một cái rồ đau. Về phần nhỏ Hanna.....

-Ba nói sao? Con muốn con về rồi à?_nhỏ Hanna tức giận

-Đúng vậy con yêu! Sắp về rồi con không cần lo nữa_ba nhỏ Hanna

-Không! Con muốn ở lại đây à ba!_Hanna

-Sao mà được chứ? Nhà ta ở xa lắm với lại mẹ con sẽ không cho đâu!_ba Hanna

-Ba à con muốn ở lại. Con rất thích con trai của tập đoàn X. Hay ba nói chuyện với chủ tịch tập đoàn X cho con kết hôn với con trai ông ta đi ba! Như vậy, để con ở lại đây cho con trai ông ta chăm sóc ạ!

-Con trai của chủ tịch tập đoàn X là ai?

-Thì là Khánh Bảo đó ba!

-À... Để ba thử nói chuyện xem sao?

-cám ơn ba!

Nhỏ Hanna hớn hở cười đắc chí.

“Rồi Khánh Bảo sẽ là của tôi, Vân Nhi à!”_hanna nghĩ

Tối đó nó vẫn ngủ một mình. Nó nhìn vào chiếc đồng hồ điện tử.

-Haizz! 11 giờ 55 rồi mà vẫn không buồn ngủ!_nó thở dài

Bỗng nó nghe tiếng bước chân vào phòng nó, cánh cửa chợt hé ra. Nó sợ quá đắp mền lại kính mít.

-Chẳng lẽ ăn trộm?_nó nói thầm

Do tối quá nó chẳng thấy gì cả, mà cũng không dám lại mở đèn lên.

-Á á á á!

-Im coi!

Nó nghe giọng lạnh băng thì biết là hấn nên thở phào nhẹ nhõm.

-Anh làm gì ở đây?_nó

-Ngủ!

-Sao không qua phòng nhỏ đó ngủ?

-Thích! Xích qua coi!

-Không!

-gì? Có ngon nói lại coi.

Hấn đề nó, cười nham hiểm.

-À không...không có gì!

Nói rồi nó xích qua cho hấn ngồi. Hấn rất đẹp trai, ban đầu gặp hấn nó tưởng hấn là người đàn ông hào hoa nhưng ai ngờ đâu....!

“Không biết có bao nhiêu người thấy được bộ mặt biến thái của hấn. Chắc là chỉ có mình mình”_nó nghĩ
Hấn choàng tay qua ôm nó.

-Bảo?

-Gì?

-Cám ơn anh!

-Hả?

-Cám ơn anh!

-Gì?

-Hứ!

Hấn cười mỉm rồi quay nó lại cho mặt đối mặt. Hấn kiss nhẹ lên trán nó.

-Ngủ ngon.

-Ngủ ngon.

—————END—————

Cho Au ý kiến đi ạ, mấy bữa nay ít bạn cmt cho ý kiến quá. Nản thiệt =(((

17. Chương 17

Sáng hôm sau.....

Hôm nay là ngày 14 tháng 2. Phải là ngày Valentine. Lúc này chỉ mới 5 giờ 30 sáng, mọi người vẫn còn say giấc ngủ. Tại phòng của nhỏ Hanna.....

Mình quen nhau chưa được lâu và rồi đã yêu

Tưởng đâu duyên sẽ đậm sâu bền chặt với nhau

Anh không ngờ tình yêu đến sớm và cũng kết thúc quá vội

Vội yêu nhau và chúng ta lại vội vã rời

Từ đây em sẽ học quên những gì đáng quên

Và em vẫn nhớ về anh một người đã yêu

Khi mà cuộc tình ta đang dở chỉ biết trách bản thân mình

Quá vội vàng nên chúng ta để lạc mất nhau

ĐK:

Đặt bàn tay lên trái tim em tự biết em không quên anh được

Có thật sự là ta sẽ quên hay nghe nhắc tên thì tim lại đau

Vội vàng yêu nên đành với cay giờ chúng ta chia hai con đường

Nếu định mệnh buộc ta với nhau thì ngày sau sẽ có khi ta quay về

Tiếng chuông điện thoại của nhỏ đó reo vang lên. Hanna vẫn nhắm mắt, tay mò mò để lấy cái điện thoại.

-Alo?

Hanna nói giọng ngái ngủ.

-Con đó hả Hanna?_ba Hanna

-Ba? Sao ba gọi con giờ này?

-Ồ! Xin lỗi con nhưng ba muốn thông báo về vụ của Khánh Bảo đấy!

-Hả? Họ nói sao hả ba? Tất nhiên là đồng ý rồi phải không ba?

Hanna hớn hở.

-Không! Con gái!

-Sao lại không??_Hanna

-Ông ta nói đã có con dâu tương lai rồi!_ba Hanna

-Là đứa nào hả ba?

-Ba không có hỏi. Thôi đi con gái. Về nước ba sẽ kiếm một người đẹp trai hơn Khánh Bảo mà. Buông đi con à! Còn về chuyến bay thì 10 giờ trưa ngày 15 tháng 2, tức là ngày mai. Con đến công ty X ba sẽ chờ con! Bye con yêu!_ba Hanna

Hanna tức giận cúp máy cái rụp. Khi tắt máy xong Hanna mới chú ý tới Khánh Bảo, không thấy hắn đâu hết.

-Bảo đi đâu rồi?_Hanna

Hanna thở dài rồi chớp mắt lúc nào không hay.

Tại phòng của Minh và Khánh thì vẫn còn ngủ say. Phòng nó.....

Không hiểu sao chỉ mới 5 giờ 30 nó đã thức dậy. Định ngủ thêm nhưng không được. Hắn thì ôm nó chặt kín, không cho nó động đậy. Nó nằm ngất hần mà tới 6 giờ 15 lúc nào không hay. Mọi người thường dậy 6 giờ, chắc giờ này đã tập trung ở dưới nhà hết rồi.

Hắn tự nhiên hôm nay lại không thức sớm, nó kêu mãi mà hắn không chịu dậy. Bỗng trong đầu nó loé lên một ý tưởng điên rồ, cười nham hiểm. Khó khăn lắm nó mới thoát khỏi vòng tay hắn, tắm rửa thay đồ xong xuôi rồi làm “công việc mới nghĩ ra”. Xong hết thì nó phóng như bay xuống dưới nhà.

-Woa! Vân Nhi dậy sớm thế?_Khánh

-Hứ! Định móc họng nhau nữa à?_nó

-Không có... Không có!_Khánh cười “như điên”

-Bảo đâu?_Hanna

-Trên phòng!_nó chỉ chỉ

Vừa dứt lời thì hắn hét lên.

-Vân Nhi!

-Có chuyện gì vậy?__Hanna hót hoảng chạy lên coi xem

-Đừng ai lên đây!__câu nói lạnh băng của hấn làm cho nhỏ Hanna khựng lại

Haizz! Chị Nhi nhà ta chỉ lấy muối bỏ hết vào họng của hấn thôi mà! Bỏ nhiều như vậy không biết súc tới bao giờ mới hết mặn.

Hấn đang bực bội súc miệng cho hết vị mặn. Khoảng 20 phút hấn chuẩn bị xong, miệng vẫn còn vị mặn. Nó đang run vì sợ, ôm chặt lấy cánh tay anh hai nó.

-Làm gì em run vậy?__Minh

-À... À Không có gì!__nó

-Vân Nhi đâu rồi?__hấn từ từ bước xuống

-A... Anh kêu tôi có chuyện gì không? __nó lắp bắp

-Còn sao nữa? Cô bỏ muối vào họng tôi đúng không?__hấn tức giận

-T... Tại tôi kêu hoài anh đâu có chịu dậy nên tôi mới.....

-Hừ!!!

-Thôi đi! Hai người có biết hôm nay ngày gì không?__Mai

-Ngày gì?__hấn và nó đồng thanh

-Là Valentine đó!__Khánh

-Gì? Vậy tại bây chuẩn bị bao lớn cho tao chưa?__hấn

-Ừa? Cần cái bao lớn để làm gì?__nó

-Lên lớp em sẽ biết__Minh

-Khánh Bảo à!

Nhỏ Hanna nắm lấy tay hấn.

-Gì?__hấn trả lời lạnh băng

-À... Ồ.... Ngày mai, 10 giờ trưa tớ phải về nước rồi. Hôm nay cậu có thể đi chơi với tớ không?__Hanna nói, đôi mắt thoáng đượm buồn.

18. Chương 18

Nó cũng hiểu cho Hanna. Phải xa người mình thích quả thật là một điều đau lòng và khó khăn.

-Vậy anh đi chơi Valentine với Hanna đi. Dù gì cô ấy cũng gần đi rồi!__nó nói

Hanna rất cảm kích nó. Xem xiu nữa Hanna đã hại nó mà nó không để bụng.

-Thôi vậy đi! Từ trưa tới chiều Bảo sẽ đi với Hanna. Còn buổi tối thì dành cho Vân Nhi! Được không?__Chi phân giải

-Cũng được!__hấn

-Cám ơn!__Hanna

Tụi nó đi đến trường bằng chiếc siêu xe láng bóng. Bước vào đã là tâm điểm chú ý của mọi người.

-Kyaa! Anh Bảo kìa!__hs nữ 1

-Anh Khánh đẹp trai quá!__hs nữ 2

-Anh Minh đẹp quá à!_hs nữ 3

Và bla....bla....bla....bla....

Khi vào tới lớp nó phải há hốc mồm. Bàn của Minh, Khánh và hần đầy những hộp quà chồng chất lên nhau. Ngay cả hộp bàn cũng chật kín quà. Giờ nó mới hiểu lí do ba người mang bao lớn. Minh, Khánh và Bảo bỏ hết số quà vào cái bao lớn chuẩn bị.

-Vậy số quà này mấy người định làm gì?_nó hỏi

-Cho mấy em của cô nhi viện_Minh

-Vậy chừng nào cho?

-Ra về rồi đi tới cô nhi viện luôn!

Nó đi về bàn nó, cũng có rất nhiều hộp quà. Nó rất muốn mở quà nhưng thôi, đem số quà cho những bé ở cô nhi viện luôn vậy!

Reng..... Reng..... Reng.... Tiếng chuông báo hiệu giờ vào lớp vang lên. Vòng qua vòng lại chẳng thấy hần đâu cả.

-Hanna! Khánh Bảo đâu?_nó

-Đi đâu rồi! _Hanna

-À!

Tít... Tít... Tít.... Âm tin nhắn của nó vang lên, nó mở hộp thư xem tin nhắn....

“Lên sân thượng”

Nhận thấy tin nhắn từ hần. Nó chậm rãi đứng lên, đi lên sân thượng. Mở cửa sân thượng ra thì những ngọn gió mát rượi luồng qua tóc nó làm cho tóc nó bay lên. Hần đang dựa vào bức tường lớn, đeo tai nghe.

-Kêu tôi có việc gì?_nó tiến lại nói

-Ngồi xuống!_hần

Nó vừa ngồi xuống thì hần thấy một hộp quà cho nó.

-Giờ đây?_nó

-Tặng cô!_hần

-Thật sao? Hay quà của mấy đứa nữ rồi anh tặng lại cho tôi đây! _nó nghi ngờ

-Là-tôi-tặng!_hần gặng từng chữ một

-Tôi mở quà nhé!

-Ừ!

Hộp quà màu hồng có cài cái nơ vàng xinh xắn đã bị nó xé tan ra. Bên trong là một sợi dây chuyền bạc có thắt chữ “Vân Nhi”.

-Wow! Đẹp quá! Anh đeo cho tôi đi!_nó

-Tự đeo!_hần lạnh lùng nói

-Hừ! Nhìn là không ưa rồi!

Nó đành tự đeo, mà đeo hoài không được. Hần thở dài quay qua đeo cho nó.

-Cám ơn!

-Ngủ đi!

-Gi? Lại cup à?

-Ngủ tới ra chơi rồi vào học!

-À....Ừ!!

Nó cũng lấy ra sợi dây chuyền bạc thắt hình cây thánh giá.

-Tặng anh!

Hắn lấy sợi dây chuyền đưa lên trước mặt.

-Đẹp đấy!_hắn

-Thật hả?

-Ừ!

-Vậy anh đeo vào đi!

-Ừ!

Hắn đeo sợi dây chuyền vào làm tăng sức quyến rũ của hắn. Nó vui vì hắn thấy thích sợi dây chuyền mà nó tặng.

Reng..... Reng..... Reng..... Tiếng chuông giờ ra chơi vang lên.....

Nó và hắn cũng tỉnh giấc, đang đi xuống lầu thì gặp mọi người.

-Tụi tao đang đi tìm mày đây!_Khánh

-Ra căn tin!

-ừ!

Mọi người cùng ra căn tin. Cũng tới cái bàn lớn quen thuộc nhưng thấy ba ả lúc trước đang đứng đó.

Ba ả chạy tới chỗ Minh, Bảo và Khánh.

-Tặng Bảo/Khánh/Minh này!_ba ả đồng thanh

-Cám ơn!_Khánh và Minh

Hắn lấy món quà rồi đi về cái bàn, ngồi xuống. Ba ả khi tặng xong thì cầm đầu chạy.

-Ăn gì nè?_Khánh

-Em một phần gà với chai pepsi_Chị

-Tôi một phần cơm chiên dương châu với nước siting_Mai

-Cơm gà với nước suối_Hanna

-Cơm sườn, phần mỳ ý với nước cam_nó

Ba chàng trai lại bắt đầu công việc đi mua đồ ăn cho mấy nàng.

.....

Hai mươi phút sau khi ăn tụi nó lên lớp. Tiết cuối là sinh hoạt lớp.

-Chúng em kính chào cô!

Cả lớp đứng lên chào cô .

-Chào các em! Hai phần thi vừa rồi lớp chúng ta đều được giải nhất. Nhóm của Vân Nhi sẽ được thưởng một chuyến đi chơi. Địa điểm đã được thay đổi, chính là thành phố Hokaido. Các em đi trong một tuần._cô giáo

-Vậy bao giờ đi hả cô?_Mai

-Ngày 18 tháng 2, lúc 5 giờ 30 sáng các em sẽ có mặt tại trường. Về phần thưởng 5.000.000 thì nhà trường sẽ đưa lúc đi chơi!

-Không cần đâu cô! Lấy số tiền đó quyên góp cho trẻ em nghèo đấy cô!_Chi

-Tụi em cũng không có cần tiền đâu ạ!_MAI

-Được! Các em tốt thật!_cô giáo

Minh, Khánh, Chi, Mai và nó đang rất nôn nóng cho chuyến đi chơi. Hắn thì thở dài mệt mỏi vì chiều nay phải đi chơi với hai đứa con gái.

—————END—————

Chương này tẻ, thông cảm nhá! Chương sau Au sẽ viết về buổi đi chơi của Vân Nhi và Khánh Bảo nhé!!!!

19. Chương 19

Có một bạn nói là “có thấy nhân vật nữ chính quậy gì đâu”. Các bạn à, ý mình chữ “quậy ” là bướng bỉnh, nhoi nhoi đấy ạ! Chứ không phải nghịch ngợm gì đâu! Còn về nhân vật nữ chính yếu đuối? Mình thấy có yếu đuối đâu, mỗi ai cũng có một góc cô đơn của mình, bộ vậy là yếu đuối hả? Au không có ý nói móc bạn đó, dù sao cũng cảm ơn bạn đã cmt cho ý kiến nhé!! *Cười*

Reng.... Reng.... Reng.... Tiếng chuông tan học vang lên. Thu xếp đồ đạc rồi tới cô nhi viện.

15 phút sau.... Tại cô nhi viện.... Một chiếc siêu xe phân khối lớn đậu trước cổng cô nhi viện.

-Chào mấy đứa!_Chi và Mai đồng thanh

-Chào anh chị ạ!

Cả đám nhóc đồng thanh. Đứa nào cũng cười tươi rói, nhìn siêu dễ thương.

- Wow! Dễ thương quá à! Các em muốn có quà không? _nó

-Dạ có ạ!_bọn nhóc đồng thanh

-Chị à! Chị lớp mấy rồi ạ?_một thằng nhóc mồm mím đứng lên hỏi

-Chị lớp 11_nó cười nói

-Hả? 11? Em tưởng chị lớp 7, 8 chứ! Sao chị.....lùn vậy?

Câu nói của thằng nhóc làm cho nó đứng hình, bất động. Phải rồi, sự thật bít lòng mà. Hắn khi nghe câu nói của thằng nhóc rồi nhìn khuôn mặt đang đơ của nó mà cười điên dại, cười như chưa bao giờ được cười. Khánh và Minh nhin lăm mồm không cười lớn. Hanna, Chi và Mai thì ráng không cười mím.

Trong 5 đứa đó có một đứa cười là nó “chém” trăm mảnh, nhưng hắn là ngoại lệ.

” Sao chị lùn vậy?”_câu nói cứ vang vọng trong đầu nó

-Thôi Bảo, đừng chọc Vân Nhi nữa mà!_Hanna

Mọi người lấy quà ra phân phát cho mấy nhóc. Mọi người ở đó chơi mà quên mất thời gian. Mấy cô giáo trẻ trong cô nhi viện đều bị hấp hồn bởi vẻ điển trai của Bảo, Khánh và Minh. Chơi một lúc thì cũng phải về.

-Chào anh chị! Bữa nào anh chị tới chơi với tụi em nữa nhé!_một cô nhóc dễ thương nói

-Rảnh thì tụi anh sẽ tới. Chào mấy nhóc!_Khánh

-Cảm ơn tụi em đã chơi với mấy bé!_cô giáo nói

-Không có gì ạ! Tạm biệt!_Chi

Tụi nó nói rồi leo lên xe phóng đi mất. Trên xe.....

-Sao chị lùn vậy?

Hắn lập lại câu nói của thằng nhóc rồi cười lớn làm mặt mày nó đen lại. Mọi người thì đổ mồ hôi hột.

Tối nhà, nó hậm hực bước lên phòng. Bữa ăn trưa đó bàn qua bàn lại cuối cùng buổi chiều nó ở nhà một mình. Hắn và Hanna thì đi chơi rồi. Minh, Khánh, Chi và Mai thì nói đi sớm về sớm. Sợ tối tối nó đi chơi với hắn bỏ Hanna ở nhà một mình. Nó chán nản ngồi trên ghế bật ti vi lên xem.

-Haizz! Chờng nào mới tới tối đây!_nó thở dài

Nó đang cảm thấy rất cô đơn mà mấy “cha” mấy “mẹ” đi chơi cứ gửi hình chụp về.

Nó nhìn lên đồng hồ, mới có 5 giờ 15 thôi, trong khi đó 7 giờ 30 mọi người mới về. Ngồi chán nản mà nó nghĩ lúc nào không hay.

You can be the peanut butter to jelly

You can be the butterflies I feel in my belly

You can can be the captain

I can be your first mate

You can be the chills thats i feel on our first date

You can be the hero

I can be your side kick

You can be the tear

that i cry if we ever split

You can be the rain from the cloud when its stormin

or u can be the sun when it shines in the mornin

Don't know if I could ever be

w/out u cause boy u complete me

and in time I know that we'll both see

that we're all we need

Cause your the apple to my pie

Your th straw to my berry

Your the smoke to my high

and your the one I wanna marry

hook

Cause your the one for me for me (for me)

and I'm the one for you for u (for u)

U take th both of us of us (of us)

and were the perfect two

Tiếng chuông điện thoại của nó làm cho nó tỉnh giấc.

-Alo?_nó nói giọng ngái ngủ

-Chào con gái!_người đầu dây bên kia nói giọng cưng chiều. Chính là mẹ của nó.

-Mẹ?

-Coi kìa, đang ngủ hả con?

-Dạ! Mẹ gọi con có gì không?_nó

-Khoảng 1 tuần nữa mẹ sẽ qua Việt Nam thăm con đấy!_mẹ nó

-Heh? Thật sao ạ? Con ở tốt lắm mẹ à! Mẹ không cần kiểm tra con đâu!

-Mẹ đâu có nói là kiểm tra! Mẹ chỉ về thăm thôi!!!

-Dạ!

-Thôi không làm phiền con gái nữa! Mẹ cúp máy đây!

-Vâng ạ!

Nó cúp máy. Nói là ngủ tiếp nhưng có ngủ được đâu! Nó nhìn lên đồng, đã 7 giờ rồi. Nó uể oải bước vào nhà vệ sinh thay đồ chuẩn bị. Sau 10 phút nó bước ra với chiếc áo sơ mi đỏ sọc ca rô, chiếc quần jean ngắn tới giữa đùi làm cho chiếc áo che gần hết chiếc quần. Nó chải tóc gọn gàng, búi tóc cao hình củ tỏi. Đeo cặp mắt kính mát trong vào rồi đeo sợi dây chuyền hắc tặc. Dưới chân mang đôi giày thể thao màu giống chiếc quần jean. Chuẩn bị xong đi ra phòng khách thì hắc, Hanna, Minh, Mai, Chi và Khánh bước vào.

-Ủa? Mấy người đi chung hả?_nó

-Không! Gặp nhau ở cổng!_Mai

-À!

-Vân Nhi! Trả Khánh Bảo lại cho cậu này!_Hanna cười khở

-Ừ

-Cám ơn!

-Không có gì!

-Tôi lên thay đồ, đợi!_hắc

-Ừ!

Hắc đi nhanh lên lầu. Mai, Chi và Hanna thì vào bếp tìm đồ ăn. Khánh và Minh thì ngồi phòng khách xem phim. Khoảng 15 phút hắc bước xuống với chiếc áo sơ mi cặp với nó. Chiếc quần jean xanh dài với đôi giày thể thao màu xanh, y hệt như nó. Nó chú ý tới cổ hắc, ngoài cái tai phone cặp ngay cổ còn có sợi dây chuyền nó tặng.

-Đi vui vẻ nhé!_Hanna

-Ừ! Tạm biệt!_nó

—————End—————

Xin thứ lỗi vì chương này chưa kể được cuộc đi chơi giữa nó và hắc. Chương sau chắc chắn Au sẽ kể nhé! Xong 1 chương rồi, cho xin ý kiến đi ạ!

20. Chương 20

-Đi đâu giờ?_nó

-Phố đi bộ!_hắc trả lời

-Cũng được!

Nó và hắc bước tới phố đi bộ. Rất nhiều cặp đôi đang ở đó, dòng người qua lại chật kín. Nó lo ngấm những cái đèn lung linh được treo trên cây mà lạc hắc. Nó là một đứa lùn nhìn qua nhìn lại chẳng thấy hắc đâu. Bỗng một bàn tay nắm lấy tay nó, nó tưởng là hắc quay qua cười vui vẻ.

-Em đi một mình hả?_một trong hai thằng con trai nói

-VẬY ĐI CHUNG VỚI BỌN ANH CHO ĐỠ BUỒN NHÉ!_thằng còn lại nói

Nó đang rất sợ sệt, nghĩ đến chuyện hôm trước làm da gà da vịt nổi hết lên. Xung quanh mọi người chỉ lo cho người mình yêu chẳng ai đoái ngoai mà cứu nó. Tự nhiên nó cảm thấy một bàn tay lạnh lẽo có chút ẩm áp nắm lấy tay còn lại của nó. Nó sợ, sợ quay qua không phải là hấn mà là người khác.

-Tụi bây làm gì bạn gái tao thế?_hấn tỏa sát khí nồng nặc

-À.....à tụi này nhầm người!

Nói rồi hai tên đó biến đi mất dạng. Nó thấy hấn thì nước mắt không kìm được mà cứ rơi xuống, ôm chặt hấn.

-Haizz! Khóc nữa, nín đi. Sao cô cứ làm cho người ta tưởng tôi làm cô khóc thế?_hấn bực bội

-Hic.... Hic... Xin lỗi!_nó

-Không sao!

-Mà sao anh tìm được tôi thế?_nó không còn khóc nữa, nói

-Ờ thì nhờ vào ngoại hình của cô!_hấn

-Hế?_nó

-Cô thấy ở đây toàn những cô gái cao ráo, nóng bỏng không?_hấn chỉ chỉ

-Thì sao?__nó

-Cô thì trái ngược lại. Vừa lùn, ba vòng lại chẳng có gì gọi là hấp dẫn

-Bộ anh chán thờ rồi hả?

-Vào đó đi!

Hấn chỉ vào một quán nước lớn được trang trí rất ư là lãng mạn. Nó và hấn bước vào bên trong, ở đây toàn là cặp đôi không thôi! Những cô gái mặc dù có người yêu rồi nhưng vẫn chăm chú nhìn hấn làm cho các chàng trai có đôi phần khó chịu. Hấn và nó chọn một bàn rồi ngồi xuống.

-Quý khách dùng gì ạ?_cô nhân viên

-Chọn đi! Tôi khao!_hấn

-Chị cho em một phần kem soda nhé!_nó cười

-Hôm nay cô ăn ít thế? Định giữ eo lại à?_hấn

-Hứ!_nó

-Còn quý khách?_cô nhân viên hỏi hấn

-Ly kem soda!

-Vâng! Xin chờ chút ạ!

Nó nhìn xung quanh. Những cặp đôi đang tình tứ phát ồm.

Hai ly kem soda nhanh chóng được đem ra. Hấn không ăn chỉ lo nhìn con heo trước mặt mình.

-Anh không ăn à?_nó

-Không! Ăn đi, tôi cho đấy!

-Thật hả? Cảm ơn!

Nó ăn tới tấp như bị bỏ đói ba ngày vậy. Hấn nhìn nó ăn mà miệng cười nhẹ. Nụ cười chết người. Thấy một miếng kem dính lên má nó, hấn lấy khăn giấy lau nhẹ chỗ bị dính kem giúp nó. Mọi người trong quán ai cũng ngưỡng mộ cặp đôi trai tài gái sắc này. Bỗng có mấy thằng con trai từ ngoài bước vào.

-Ồ hay! Tình tứ quá nhỉ? Mà quen được bao nhiêu người rồi?_thằng to con nhất nói, hình như là đầu gấu.

Hấn vẫn im lặng, chẳng nói gì dù biết thằng đó đang nói với mình.

-Bộ mày câm rồi à?_thằng đầu gấu tức giận.

-Tao không biết mày!_hấn

-Không biết? Hahaha! Mày đùa vui thật!_thằng đầu gấu

Thằng đó bước tới gần nó.

-Bạn gái thứ mấy của mày đây hả?_thằng đầu gấu

-Tụi bây nói nhảm gì vậy?_hấn

-Còn lên mặt nữa à? Năm ngoái, tại nơi này mày đã cướp đi bạn gái tao, người mà tao yêu thương nhất!_tên đó

-Tao không cướp! Là cô ta tự đổ thôi!_hấn

-Thằng khốn! Dù gì cũng do mày mà bạn gái tao mới chia tay với tao. Giờ tao sẽ bắt mày trả giá!

Tên đó nói rồi đi đến gần nó hơn. Nâng cằm nó lên, hôn nhẹ vào bờ môi đỏ mọng của nó. Hấn thấy vậy mà không can lại được, tức giận đi tới nắm lấy cổ áo tên đó.

-Bộ mày muốn chết hả?_hấn

-Xem ra mày thích thật lòng con nhỏ này à? Còn bạn gái tao là thú vui của mày chắc!

-Tao nói rồi, là cô ta tự đổ. Tao cũng không quen với cô ta bao giờ!_hấn

Hấn vẫn bực bội vì tên đó dám kiss nó trước mặt hấn. Hấn gồng tay, đánh tên đó rất mạnh. Mọi người cũng có can lại nhưng không được, hấn vẫn đánh tên đó đến bầm dập. Nó chạy tới ôm chầm lấy hấn.

-Dừng lại đi Bảo. Hấn ta bị thương nặng lắm rồi đấy!_nó

Hấn nghe nó nói mới dừng lại, lấy 200 ngàn để trên bàn coi như tiền hai ly soda rồi kéo nó đi. Hấn nắm chặt cổ tay nó làm nó rất đau. Nó nhiều lần kêu hấn dừng lại nhưng đều không được. Nó cố nói chuyện với hấn nhưng hấn đều không trả lời.

“Đáng sợ quá!”_nó đổ mồ hôi hột, nghĩ thầm. Không biết hấn định làm gì với nó nữa.

—————END—————

Xin lỗi mấy bạn vì đăng truyện trễ. Giờ mình không thể đăng chương thường xuyên được nữa vì cái máy tính mình bị gì á. Lúc bật lên được lúc thì không. Thôi tạm biệt mb nhá =))))

21. Chương 21

Hấn kéo nó đến một ngọn đồi xanh biếc, gió buổi tối hiu hiu làm không khí ở đây thêm phần lãng mạn. Hấn và nó ngồi vào cái ghế đá bằng gỗ. Nó nhìn xung quanh, cũng có rất nhiều cặp đôi đang ngồi ở đây.

-Bảo à?_nó gọi hấn

-....._hấn im lặng, không trả lời

-Này Bảo! Đừng im lặng như thế làm tôi sợ đấy!_nó

-....._hấn vẫn im thinh thít, chẳng trả lời câu nào

-Này!...Ừm....Ừm

Nó định nói thì bị ngắt lời bởi nụ hôn của hắn. Lần này hắn hôn nó không nhẹ nhàng hay ngọt ngào như mấy lần trước mà rất mạnh bạo như muốn nắm trọn đôi môi nhỏ bé của nó. Đến khi nó hết không khí để thở thì hắn vẫn chưa có ý định buông nó ra. Nó cố đẩy hắn ra thật mạnh. Khi môi hắn rời môi nó thì nó thở hồng hộc.

-Anh làm gì vậy hả?_nó

Hắn choàng tay ôm nó vào người.

-Xin lỗi! Tại tôi thấy thằng con trai khác kiss cô làm tôi không kiềm chế được!_hắn

-Không sao!_nó

-Mọi thứ trên thân thể của cô đều là của tôi hết. Tôi cấm thằng nào đụng vào!

Nó đỏ mặt, úp mặt hắn vào lòng ngực của hắn.

-Um!_nó

Hắn hôn nhẹ lên môi nó như nụ hôn gió.

-Sẽ có một ngày tôi không kiềm chế được cơn dục vọng của mình đâu đấy!

Những lần hôn nó hắn phải kiềm chế lắm mới không thỏa mãn cơn dục vọng của mình bởi hắn tôn trọng nó và rất quan tâm nó. Với hắn, nó là thứ rất quan trọng. Tại sao lại như vậy thì ngay cả hắn cũng không biết câu trả lời.

-Haizz! Vậy buổi đi chơi hôm nay coi như hỏng bét rồi!_nó thở dài

-Sao lại hỏng bét! Chúng ta có kỉ niệm ở đây mà!_hắn cười để lộ răng khểnh

Ngồi đó một chút hắn mới sực nhớ, anh trai nó dặn là phải về sớm nếu không hắn sẽ biết tay với anh trai nó.

-Mấy giờ rồi nhỉ?_hắn

-Hể? À.... 9 giờ 15 rồi!_nó nhìn vào đồng hồ đeo tay của nó

-Hả? Đã 9 giờ rồi sao? Về mau!

Hắn hỏi nó. Về trễ là hắn nghe một bài tụng kinh của Minh và mọi người quá! Minh thì mặt mày câu có, đứng trước cổng đợi nó và hắn.

-Em gái tao mà có chuyện gì thì mày chết với tao, Khánh Bảo!_Minh thăm nghĩ

15 phút sau thì hắn và nó về nhà. Vừa bước vào đã thấy Minh đang cầm cây.

-Đi đâu giờ này mới về?_Minh tỏ sát khí đùng đùng

-Thôi mà anh hai! Tụi em đi có chút mà anh làm ghê quá vậy?_nó đổ mồ hôi

-Khánh Bảo! Tao nói mày đi chơi với em tao trước 9 giờ mà!_Minh

-Ồ... ơ.... Tại tao quên!_hắn

-Quên cái con khỉ!_Minh

-Hả? Khỉ đâu?_hắn chọc Minh làm Minh thêm phần bốc khí

Minh rượt hắn chạy vòng vòng quanh nhà. Đã vậy hắn cũng đâu có چرا, vừa chạy vừa chọc Minh làm Minh rượt hắn những hai mươi phút. Mọi người thì ngồi im phòng khách coi kịch hay.

Hắn chạy lên phòng đóng cửa với khóa chốt lại, thế là Minh không vào trong được. Hắn thở hồng hộc, công nhận Minh cũng chạy nhanh gọn nhỉ! Chạy đuổi hắn tới hai mươi phút đồng hồ. Hắn tắm rửa thay đồ rồi đi xuống nhà. Hai tay hắn ê ẩm vì có mấy lần bị Minh đánh trúng.

-Tại mày hên đấy nhé!_Minh

-Hên cái đầu mày! Tao bị mày đánh tới hai mươi lăm cây, ít ỏi quá nhỉ?_hắn

-Thôi! Hai người vào ăn đi, dọn cơm xong hết rồi nè!_Chi

-Cứ nói chuyện mãi như thế chắc có kịch mới à?!!_Khánh cười

Lúc này nhìn hai thằng bạn thân diễn hài mà Khánh cười điên đảo nhất, giờ còn phải ôm bụng vì lý do cười nhiều quá nên đau bụng.

-Mà cho tao hỏi, tụi bây làm gì với nhau mà về tối thế?

Câu hỏi bất ngờ của Khánh làm nó và hắn bị sặc.

-Haizz! Như vậy chắc là có chuyện rồi ha!_Khánh cười nham hiểm

-Mày tào lao! Lo ăn đi!_hắn

-Ờ...ờ.. nói tào lao mà trúng tùm lum à?_Khánh

-Im cho tao nhờ!_hắn

-À mà Hanna. Mai 10 giờ cô đi à?_Minh

-Phải, 10 giờ là bay rồi!_hanna

-Vậy phải tới sớm đợi đúng không?_mai

-Ừ! Ba tôi nói 9 giờ tới tập đoàn của Khánh Bảo, ba tôi ở đó!_Hanna

-Vậy đợi tôi đưa cô đi!_hắn

-Cám ơn Bảo!_Hanna

-Tôi đi cùng nữa!

Nó chen vào.

-Cũng được!_hanna

-Vậy thì ngày mai Nhi và Bảo nghỉ học đi nhé!_Mai nói

-Ừm!

—————END—————

Dao này hết hứng viết nên viết tẹt nhưng mấy bạn yên tâm. Au sẽ cố gắng không drop truyện. Chào !!!

22. Chương 22

Sáng hôm sau.....

Mọi người đều đã đi học trừ hắn, nó và Hanna. Giờ này cũng đã 8h 58. Hắn, nó và Hanna đang đem hành lý ra xe. Chiếc xe khởi động, điểm đến là tập đoàn của hắn, nơi ba của Hanna đang đợi cô ta. Xe dừng dưới một tòa nhà rất đồ sộ, cao lớn.

-Chào con gái!_ba Hanna

-Ba!_Hanna chạy ts ôm ba

-Ô! Đây là Khánh Bảo à?

-Đúng rồi đấy ba!

-Rất vui được gặp cháu!_ba hanna

-Cháu cũng vậy!_hắn

-Còn đây là...?_ba hanna chỉ nó

-À....đây chính là vị hôn thê tương lai của cháu! Vân Nhi!_hắn giới thiệu nó

-V..Vị hôn thê? Thì ra là Vân Nhi sao? Ở chung với cậu suốt mười mấy ngày mà tớ không biết luôn đấy!_Hanna ngạc nhiên

-Tại tớ không muốn nói ấy mà!

-Thôi đến sân bay làm thủ tục bay thôi con à!_ba Hanna

-Vâng!

-Có cần bọn tớ tiễn cậu tới sân bay không?_nó

-Không cần đâu! Tạm biệt hai cậu! Rất cảm ơn hai cậu!

Hanna đứng im ngẩn nhìn hắn cho thật kĩ. Vì đây là lần cuối cùng cô được nhìn thấy hắn. 1 tiếng nữa cô ta phải đi xa. Nó nhìn bộ mặt Hanna, lòng tỏ vẻ xót xa.

-Vậy bọn tôi về! Chào Hanna! Thương lộ bình an!_hắn nói

-Ừm!

Sau khi tiễn Hanna tới tập đoàn, hắn lái xe chở nó về. Từ lúc rời tập đoàn tới giờ. Nó và hắn vẫn im thinh thít, chẳng ai nói với ai câu nào.

-Đi chơi không? Dù gì cũng đã trể học, vậy hôm nay nghỉ đi_hắn là người đầu tiên lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng đó

-Đi! Nhưng ở đâu?_nó phấn khởi

-Đợi đi!

Hắn nói rồi quay đầu xe phóng nhanh đi. Nhanh đến mức nó ở trên xe mà run cầm cập.

-Anh lái gì ghê thế?_nó tức giận

-Nói nhiều quá nha!_hắn

Mới phút chốc, xe hắn dừng chân trước một vườn hoa hướng dương. Những cây hướng dương vừa cao, bông lại to. Trông rất đẹp. Nó nhìn thấy cảnh đó thì tay chân không kìm được mà phóng xuống xe ngay lập tức. Xung quanh cũng có rất nhiều người đứng chiêm ngưỡng vẻ đẹp của vườn hướng dương. Hắn vừa bước xuống đã gây bao sự chú ý với biết bao cô gái ở đây!

-woa! Đẹp quá!_nó

Hắn nhìn nó, bất giác tự mỉm cười. Nó chạy tới vườn hoa đó. Ngắm nhìn những bông hoa. Hắn tự nhiên đưa chiếc điện thoại lên chụp một tấm ảnh nó cùng với bông hướng dương. Hắn nhìn bức ảnh, mỉm cười.

-Đẹp đấy!_hắn

-Này này! Anh chụp hình tôi đấy à! Xóa mau!_nó

-Làm gì có! Cô chơi tiếp đi! Tôi qua góc cây ngồi!

-Ừ!

Hắn tiến tới ngồi dưới gốc cây mát rượi. Tay mở thư viện ảnh trong điện thoại ra xem. Toàn những bức hình hắn chụp trộm nó. Có tấm nhìn rất tức cười lại có tấm nhìn rất dễ thương. Bỗng những cô gái đi lại gần hắn.

-Chào anh! Cho bọn em làm quen nhé!

Hắn nhìn những cô gái đó. Nhìn rất sang trọng, xinh đẹp nhưng hắn lại không có hứng thú.

-Sao cũng được!_hắn

-Tụi em ngồi kế nhé!

-Ừ!

Nó đang chơi đùa thì nhìn qua hấn. thấy hấn đang gần gũi với nhiều cô gái. Đã vậy mấy cô gái đó còn cố tình ngồi sát vào hấn. Trong lòng tự nhiên có một cảm giác nào đó.

“Sao lại có cảm giác này!”_nó nghĩ

-Anh bao nhiêu tuổi rồi?

-17

-Vậy sao? Bọn em mới 16 à! Anh tên gì?

-Bảo!

-Bảo? Tên đẹp đấy! Anh cho bọn em làm quen nhé! Cho em số điện thoại anh đi!

-này này! Các cô cũng phải biết xấu hổ chứ! Sao lại đi tán người đã có bạn gái chứ!_nó từ đâu đi tới

-Cô là ai? Bảo! Cô ta là ai vậy?_1 đứa nữ nói

-Phải đấy! Cô ta là bạn gái tôi! Các cô tránh xa dùm!

Hấn nói. Kế hoạch khiến nó ghen của hấn đã thành công mỹ mãn.

-Hứ! Em không tin! Có cái gì chứng minh đi!

-Được!_nó

Nó chạy tới hấn, kiss nhẹ lên môi hấn. Mấy đứa con gái cũng bất ngờ.

-Giờ thì tránh xa bạn trai tôi ra. Nếu không thì cô coi chừng đấy!

Mấy đứa con gái thấy vậy, tiếc nuối rời đi. Hấn ôm eo nó kéo nó lại gần.

-Ghen à?_hấn cười nham hiểm

-Ghen gì chứ!_nó đỏ mặt_Mà này! Bình thường anh không thích con gái nào lại gần. Sao hôm nay kì thế?

-Muốn thử lòng cô ấy mà!

Hấn ôm cô vào lòng.

-Vân Nhi! Thời gian qua kể từ ngày cô đến đây. Xung quanh tôi đều đã thay đổi. Tôi không biết bản thân mình đã bị cái gì nữa. Nhìn cô thân thiết với thằng con trai khác tôi chịu không được.

Hấn thở dài, nó thì nghe hấn nói chột đỏ mặt.

-Rất cuộc anh muốn nói gì đây?

-Tôi...thích cô!

Nó nghe hấn nói thì rơi nước mắt. Nó không ngờ hấn lại thích nó. Nó choàng tay qua cổ hấn.

-Tôi cũng rất thích anh!

Thế là hai người trao cho nhau nụ hôn. Nụ hôn của sự hạnh phúc chứ không phải bắt buộc như các ngày thường.

-Vân Nhi nè! Nếu tôi đi 3 năm thì cô vẫn đợi tôi chứ?_hấn ngập ngừng

-Gì chứ? Anh đi đâu 3 năm?_nó nhăn mặt

-Không... chỉ là giả sử thôi!_hấn

-Không. Nhất định là Không! Nếu anh bỏ mặc tôi thì tôi sẽ kiếm người khác!_nó trả lời

-Vậy à!

Hắn trả lời. Ánh mắt ánh lên tia đượm buồn mà nó không thấy được. Có phải hắn sẽ rời xa nó 3 năm. Có phải cái giả sử đó là thật!

-Từ hôm nay tụi mình quen nhau nhé!-hắn

-Ừ!

23. Chương 23

Ở đó chơi một chút thì hắn đưa nó về. Vừa về thì mọi người cũng đã ở nhà. Mai và Chi đang nấu cơm, Khánh và Minh thì chơi điện tử. Nó và hắn bước vào...

-Bây đi gì mà lâu thế? _minh hỏi

-Em đi chơi ấy mà!_nó

-we! Tao có chuyện muốn nói với tụi bây!_hắn gằng giọng

Nghe hắn nói mọi người đều bỏ dở công việc đang làm đi tới nghe hắn nói.

-Chuyện gì hả Bảo?_Mai hỏi

-Kể từ giờ....tao và Bảo sẽ quen nhau!_nó

-Hể? Bây bị gì vậy? Chẳng phải trước giờ tụi bây quen nhau à?

-Không! Quen có nghĩa là....._nó ấp úng

-Tụi tao thật lòng thích nhau!_hắn nói giúp nó

Nghe hắn nói thì mọi người sốc toàn tập.

-Gi? Thật không?_Khánh bất ngờ

-Thế thì tốt quá!_Chi

-Mày tỏ tình với em tao từ hồi nào thế?_Minh

-Phải, tụi tao không biết luôn đó!_Khánh

-Mới sáng nay! Sau khi đi đưa Hanna tới tập đoàn tao! Tao có dẫn Nhi qua khu vườn hướng dương rồi tự nhiên nói luôn!

.....

(Mình xin cho qua chuyển đi chơi nhé!)

Kể từ ngày quen hắn, cuộc sống nó trở nên nhộn nhịp hơn trước! Tính tới đây cũng đã 2 tuần hắn và nó quen nhau! Hắn cũng cười nhiều hơn trước, nhưng nó cứ thắc mắc. Lúc nó nhìn vào đôi mắt đen láy sâu thẳm của hắn giống như có một nỗi đau gì đó chất chứa trong đó mà nó không tài nào hiểu được. Mọi người đang ở Hokaido. Còn 2 ngày nữa là về nhà rồi.

“Haizz! Cũng tới lúc mình phải đi rồi!”_hắn buồn rầu nghĩ

Tụi nó đang tập trung ở bãi biển. Buổi chiều ở biển quả thật thật là dễ chịu.

-Mát quá!_mai nói

-Um!

Ai cũng cười vui vẻ chỉ còn mỗi hắn. Hắn đang nhìn vào cuối chân trời giữa biển và trời.

-Bảo! Anh làm gì ngoài thờ ơ thế? (đã đổi cách xưng hô rồi)_nó đi lại hỏi

-À không có gì!

-Lại ăn mực nướng kìa!

-Ừ!

-Của Bảo và Nhi này!_Mai đưa cho nó và hắt mỗi người một xiên thịt nướng

-Cám ơn!_nó và hắt đồng thanh

-Mọi người này!_hắt lên tiếng

-Nếu tao có làm gì mắc lỗi với tụi bây kể cả Nhi thì xin hãy hiểu và tha cho tao nhé!_hắt buồn rầu nói

-Mày nói gì thế?_Khánh chau mày

-là sao?_Minh

-Lúc anh tỏ tình với em anh cũng nói đến mấy điều kì lạ!

-Không...Không có gì!_hắt

-Hôm nay trông Bảo lạ ghê!_Chi

“Ngày hôm sau mọi người sẽ hiểu”

Bỗng.....

Lặng nhìn không gian nơi đây lần cuối khi

Mai em phải ra đi về chốn xa

Nặng một hành trang trong tim có bao nhiêu tâm tư lúc này

Bởi em còn giấu yêu thương từ bấy lâu

Mai không gặp nhau nữa rồi

Sẽ mãi mãi anh không hề hay biết em là

Người bạn thân bao năm qua cùng sốt chia

Bao vui buồn nhưng em còn giấu anh

Là một niềm yêu thương em giữ cho riêng em lâu lắm rồi

Rồi gặp lại nhau bao lâu nào biết đâu

Em không đành vùi sâu rồi day dứt.

Nhờ lời ca nương vào gió vi vu tìm anh...

Thì thầm rằng em yêu anh yêu như thế

Ngày qua em như viên đá kia

Vờ vô tư nhưng lao đao biết mấy khi thấy anh buồn

Vờ rằng mình yêu trăng sao và hát ca

Em lo sợ nhìn sâu vào đôi mắt

Lời tình chôn sâu lại vỡ ra thành câu...

Tạm biệt người em yêu thương em đi nhé

Cần chi yêu thương được đáp trao

Cần anh vui cho riêng anh vui với giấc mơ anh chọn

Và rồi ngày mai em đi về chốn xa

Nghe lòng bình yên hay xót xa

Hạt mưa kia rơi vô tư sao nỡ làm cay khóe mi..trong màn đêm.

Nhạc chuông của nó vang lên...

-Alo?_nó

-Chào con gái!_mẹ nó

-Ừa mẹ hả? Mẹ gọi con có việc gì không?

-Sao mẹ qua nhà con thì không thấy ai cả!

-À tụi con đang du lịch ở Hokaido. 2 ngày nữa mới về!

-Vậy à! Thế mẹ và ba phải qua nhà ba mẹ Bảo chơi đây! Khi nào con về thì gọi cho mẹ nhé! Mẹ nhớ hai anh em con lắm, với lại nhớ con rể nữa.

-hihi! Bye mẹ nha!

-Ừ!

-Ai vậy em?_hắn

-Mẹ em đấy! Mẹ nói nóng lòng muốn gặp anh lắm đấy!

-À..ừ!

Sáng mai.....

Mọi người đang ở khu biệt thự vườn, bỗng nó vội vã chạy xuống...

-Có chuyện gì vậy Nhi?_mai

-Ừa Bảo không có đây à?_nó

-Ý em là sao? Ngay giờ nó đâu có xuống đây đâu! Anh tưởng nó vẫn còn trong phòng mà!_Minh

-Không có!

-Hay nó đi đâu rồi! Có hộp quà trên bàn. Không biết là của ai? Em xuống rồi thì mở ra đi. Chắc Bảo muốn cho em bất ngờ!_Minh

Nó đi tới mở hộp quà ra. Bên trong là chiếc nhẫn, hình như là nhẫn đôi. Nhưng ở đây chỉ có 1 cái, chắc hẳn đang giữ cái còn lại.

-Đẹp quá! Công nhận Bảo lãng mạn thật!_Chi

-Có tám thiệp! Mở ra đọc thử đi!_Mai

-Ừ!

“Mọi người cho tôi xin lỗi! Mọi người đọc được bức thư này chắc tôi đã đi rồi! Tôi hiện giờ đang ở New York. Khoảng mấy hôm trước khi tỏ tình với Nhi, ba tôi có nói nhờ tôi giúp một chi nhánh lớn bên New York vì ở đó đang gặp khó khăn. Đi 3 năm mới về! Tôi muốn trước khi mình rời đi thì phải nói ra tấm lòng mình với Nhi. Tôi không thể nói với mọi người mà đường đột đi đặc biệt là Nhi. Anh xin lỗi em rất nhiều! Món quà đó mong em sẽ giữ! Sau 3 năm anh nhất định sẽ về bên em!

Bảo”

Nó đọc xong thì rơi nước mắt. Người ngoài cuộc như mọi người còn muốn khóc nói chi là người trong cuộc như nó.

3 năm? Nó có chờ hắn về không thì tùy vào quyết định của nó mà thôi!

24. Chương 24

Nó đọc xong bức thư do hắn viết thì vội lại vứt đi. Chiếc nhẫn do hắn tặng nó cũng quăng xuống đất.

-Vân Nhi? Mà không sao chứ?_Mai lo lắng hỏi

-Vân Nhi! Chắc chắn Bảo sẽ về thăm em mà!_Minh an ủi em gái mình

-Hứ! Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh ta._nó rơi nước mắt rồi chạy vọt lên phòng

Mọi người xót xa nhìn theo nó. Chỉ thì nhặt lại chiếc khăn mà nó đã quăng đi.

-Gọi cho Bảo liền đi! Rốt cuộc chuyện này là sao chứ?_Khánh

Minh gấp gấp gọi cho Bảo, hần bỗng bắt máy.

-Bảo à? Mà làm vậy là sao chứ hả? Mà vừa tỏ tình với em tao mà mà lại làm nó đau khổ. Tao cần lời giải thích?_Minh tức giận

-Tao xin lỗi! hiện giờ tao đang ở New Yord. Tao phải giúp ba tao. Nhưng tại bây đừng lo nhất định tao sẽ trở về và không thay lòng đổi dạ đâu!_Hần

-Tại tao thì tin mà nhưng còn Vân Nhi! Mà không thay lòng thì được, nhưng lỡ Nhi thay lòng thì sao? Nó ghét nhất là sự lừa dối.

-Cho tao nói chuyện với Vân Nhi đi!

-Ừ! Đợi chút! Nhưng tao không chắc nó sẽ nghe máy đâu.

-Mà cứ thử hỏi cô ấy giùm tao.

-Ok

Minh giữ máy rồi bước lên phòng nó, theo sau là mọi người. Cốc... Cốc... Cốc...Minh gõ cửa phòng nó.

-Cửa không khóa! Vào đi!_nó

Nghe nó nói Minh mới mở cửa vào. Mọi người nhìn xung quanh căn phòng, vốn đã rất ngăn nắp, sạch sẽ giờ lại trở nên bừa bộn. Có vài cái ly, cái bình thủy tinh bị nó đập nát. Minh xót xa nhìn em gái mình.

-Vân Nhi, em chảy máu kìa!

Minh hốt hoảng chỉ vào bàn tay trái đang đầm đìa máu, chắc là do lúc đập cái ly, bình vỡ thì bị miếng thủy tinh cắt vào. Hần đầu dây bên kia nghe nó chảy máu thì lòng chột nhối lên.

-E....Em có sao không?_Minh

-Không sao!_nó như người vô hồn, trả lời

-Em nghe máy của Bảo nè!

Nó cầm máy kê sát vào tai.

-Alo?

-Vân Nhi! Anh tưởng em không chịu nghe máy của anh chứ? Em bị chảy máu nhiều à? Tại sao vậy?_hần lo lắng, hỏi một tràng

-Tôi và anh không còn là gì của nhau nữa thì đừng quan tâm nhau nhiều thế!_nó

-E...Em nói gì thế? Anh chỉ đi New Yord một thời gian thôi mà! _hần

-Một thời gian? 3 năm? Nó quá dài đối với tôi. Thôi thì như vậy sẽ dần vặt bản thân của hai người. Minh nên chia tay cho hai ta đều thanh thản._nó

-Em nói như vậy là nghĩ lợi ích cho hai ta sao?

-Phải!

-không! Nhất định không. Xin em hãy đợi anh.

-Tôi cúp máy đây!

Nó tắt máy rồi đưa điện thoại cho Minh.

-Mọi người ra ngoài hết đi!_nó

-Nhưng Nhi, còn vết thương của mày?_Chi hỏi

-Không sao!?!_nó

-Không sao gì chứ? Để tao gọi bác sĩ tới nhé!

-Sao cũng được.

Lúc hắn tỏ tình với nó. Nó tưởng đâu đấy là hạnh phúc, nó nghĩ hạnh phúc đã chọn nó nhưng nào ngờ! Hắn là người mang hạnh phúc đến cũng là người mang hạnh phúc đi. Những lời hắn viết trong bức thư như nhìn nhác dao đâm sâu vào tim nó.

-Cuộc tình này liệu sẽ đi về đâu? Phải nhờ thời gian cho kết quả thôi!

2 ngày sau.....

Bọn nó về tới nhà. Mọi người thay phiên xách đồ giùm nó vì tay nó đang bị thương.

-Vào nghỉ đi Vân Nhi!_Khánh

-Cám ơn mọi người!

-Không có gì đâu mà!_mọi người đồng thanh

Hắn thì liên tục gọi điện, nhắn tin cho nó nhưng đều không được. Đơn giản vì nó không muốn trả lời. Lâu lắm mới nhắn lại hắn nhưng chỉ với hai chữ “Chia tay”. Nó chợt nhớ đến mẹ, mẹ dặn nó về nhà phải thông báo mẹ ngay nên nó gọi điện cho mẹ.

-Chào mẹ! Tụi con về rồi.

-Vậy sao? 20 phút nữa mẹ tới chơi với tụi con.

-Vâng.

Sau 20 phút sau.....

Một chiếc siêu xe tuyệt đẹp đậu trước cửa nhà nó. Phải, chính là ba mẹ của nó.

Người giúp việc: Mời bà vào nhà ạ!

-Cám ơn!_mẹ nó

Ba mẹ nó bước vào thì nó chạy đến ôm chầm lấy ba mẹ.

-Con chào bác!_Chi, Mai và Khánh đồng thanh

-Chào mẹ!_minh cười

-Ồ! Chào mấy đứa nhưng sao....._mẹ nó

-Gì vậy mẹ?_nó

-Con rể của ba mẹ đâu?

-Hôm nay con gọi ba mẹ tới cũng định nói chuyện này._nó

-Có chuyện gì vào nhà rồi nói_ba nó

-Vâng.

Sau khi mọi người đã yên vị ngồi vào phòng khách hết thì nó mới lên tiếng.

-Ba mẹ! Cho con xin lỗi nhưng con muốn.....hủy hôn ước với Khánh Bảo!_nó lạnh lùng nói

—————END—————

Đón xem chương sau nhé! =)))

Cho Au ý kiến đi. Đạo này ngó lơ chuyện của Au luôn rồi *khóc*

25. Chương 25

-Con có biết mình đang nói gì không?__mẹ nó

-Con chắc chắn ạ!__nó

-Nhưng tại sao? Chắc chắn phải có lý do gì đó phải không con gái. Nói ba biết đi!__ba nó

-Chỉ là con không thích. Con mệt con lên lầu nghỉ đây.

Nó bước lên lầu bỏ lại ba mẹ nó với một đồng câu hỏi.

-Có chuyện gì với nó vậy Minh?__mẹ nó

-Chuyện là vậy...!

Minh kể hết từ đầu tới đuôi không sót một tình tiết nào.

-Hai bác có hủy hôn ước không ạ?__Mai hỏi

-Không! Chuyện này không phải lỗi của hai đứa nó. Vậy mình cứ nói dối nó là đã hủy hôn ước rồi đi. Mọi chuyện ra sao thì từ từ tính.

-Vâng!-cả đám đồng thanh

Cứ thế thời gian trôi đi khá nhanh. Hết tuần vì không liên lạc với nó được. Nó đã đổi số, cả email cũng đổi luôn mà mọi người không hề biết.

————— 4 tháng trôi qua —————

Mọi người giờ đã lên lớp 12. Nó bỗng hứng thú với bánh ngọt nên mở một tiệm bánh ngọt vừa học vừa bán. Tiệm có tên là Bảo Nhi. Không hiểu sao nó lại đặt tên như vậy. Bỗng một ngày.....

Chiếc nhẫn do hấn tặng và ngay cả sợi dây chuyền lúc lễ tình nhân hấn tặng nó đều được mọi người giữ lại rồi đưa cho nó. Nó nhìn vào hai món quà. Nước mắt lại cứ rơi.

“Sao mình lại khóc thế này? Rõ ràng là mình đã quên hấn ta rồi”__nó nghĩ

Chẳng may nó làm rớt sợi dây chuyền lẫn chiếc nhẫn xuống đường. Nó vội chạy xuống nhặt nhưng không may đằng trước là chiếc xe tải đang chạy rất nhanh. KẾT...ẦM..... một tai nạn thảm khốc xảy ra. Nó bất tỉnh với một vũng đầy máu.

Nó chẳng biết trời chẳng mây gió gì hết.

-Đây là đâu?__nó nói

-Em tỉnh rồi à?__một người con trai

-Anh.... Anh là ai?

-Anh là Thiên. Chẳng qua thấy em bị tai nạn nên đưa em vào đây. Điện thoại em bị nát nên anh không thể gọi cho người nhà em tới được. Anh đành phải ở đây chăm sóc em.

-C...cám ơn anh!

-Không có gì! Em tên gì?

-Vân Nhi.

-Tên đẹp đấy. Nhìn em như vậy chắc mới lớp 12 thôi nhỉ?

-Vâng. Còn anh?

-Anh 20 tuổi. Đang học đại học trường XX.

-Em cũng học ở trường đó đấy.

Trường XX là ngôi trường rất rộng. Nó muốn xóa hết những kỉ niệm bên hân tại ngôi trường cũ nên đã chuyển qua trường XX. Trường XX là ngôi trường dành cho học sinh lớp 12 và đại học. Nên Thiên và Nhi mới trùng trường như vậy mặc dù tuổi tác khác nhau. Lúc này nó mới nhìn kĩ gương mặt của Thiên. Trong rất điển trai, gần bằng hân luôn đấy chứ. Hai người có vẻ nói chuyện rất hợp nhau, Thiên là người đầu tiên làm nó cười tự nhiên như vậy kể từ ngày hân đi.

“Có lẽ Thiên đây sẽ làm mình quên đi hân ta cũng nên”_nó nghĩ

-Anh nói chuyện vui thật_nó cười

-Em cũng vậy. Mong là chúng ta được gặp nhau nữa ha?

-Em có mở một tiệm bánh ngọt ở khu phố X đường Y, số B62X (Au bìa đấy).

-Anh cũng gần ở đó. Anh sẽ thường xuyên qua. Em nói em học ở trường XX vậy lớp nào? Anh có thể xuống chơi với em.

-À lớp 12B đấy.

-Ok. A này giờ trò chuyện anh quên mất. Em nhớ số người nhà không? Đọc số đi anh gọi.

-09375xxxxxx.

Thiên bấm số rồi gọi đi. Lúc này tại căn biệt thự. Mọi người đang ăn bánh tại phòng khách. Từ khi nó chuyển trường mọi người cũng chuyển theo nó luôn.

-Sao Vân Nhi nói là đi thư viện mà lâu về vậy?_Khánh

-Anh yên tâm đi. Cậu ấy nói đi thư viện xong qua tiệm Y để làm cho sợi dây chuyền và nhẫn của Bảo tặng được sáng bóng hơn. Để lâu cũng ứa màu à!_Chi

-Mong là Nhi sẽ không quên Bảo_Minh cười

-Nhưng sao em cứ cảm thấy bất an sao sao ấy?_Mai nhăn mặt

-Không sao đâu mà!_Minh

—————END—————

Liệu Nhi có thích Thiên để quên đi Bảo không nhỉ?

Đón xem chương sau nhé! Nhớ cho ý kiến đấy. Như vậy Au mới có động lực để viết tiếp. *Chào*

26. Chương 26

Có bao yêu thương anh này cũng trao cho em rồi

Dẫu biết em chưa bao giờ để ý

Cứ loay hoay theo từng cảm xúc mãi xoay vòng

Chẳng thể nào mà thoát ra dòng suy nghĩ

Nụ cười duyên dáng ánh mắt hiền hòa

Cứ mỗi khi cười là anh như chết lặng

Người ở một nơi, anh ở một trời

Tình yêu online nhưng a sẽ thật thà nói với em

Anh muốn bay xuyên thời gian xuyên không gian để tới bên em

Anh muốn bước đi cùng em trên đoạn đường đầy nắng

Hãy để cho anh được yêu em bằng tất cả những gì
Anh đang có và sắp có và sẽ có
Chẳng cần biết em có làm sao thì anh vẫn mãi yêu em
Dẫu ở bên cạnh em bao nhiêu chàng trai hơn anh
Anh chẳng sợ gì đâu vì anh to bằng cả thế giới này
Nơi đó chỉ giành riêng cho em
Anh yêu em
Tiếng chuông điện thoại của Minh vang lên. Trên màn hình hiển thị số lạ.
-Số lạ?__minh
-Bắt máy thử đi!__Mai
-Alo?__Minh
-Em đây anh!__nó đầu dây bên kia
-Em? Chẳng lẽ là Vân Nhi?
-Phải!
-Điện thoại em đâu? Sao số lạ thế?
-Em bị tai nạn. Điện thoại bị cán nát.
-Gì? Giờ em đang ở đâu?
-Bệnh viện T. Phòng 201. Anh tới nhanh nha.
-Anh ts liền.
Minh cúp máy rồi vội vã nói.
-Nhi bị tai nạn. Hiện đang trong bệnh viện. Chuẩn bị nhanh đi. Tụi mình tới đó mau.
Tại bệnh viện Thiên vẫn ngồi chơi với Nhi.
-Hay anh về nhé! Sợ anh em lại, anh bị thừa nữa!__Thiên
-Không sao! Anh cứ ở đây!
Sau 10 phút một chiếc xe hơi đen láng bóng đậu gấp trước cửa bệnh viện. Mọi người vội vã chạy gấp vào phòng 201.
-Vân Nhi! Mà sao rồi?__Chi
-Tao không sao!__nó
-Ai đây?__Khánh chau mày
-Anh ấy là Thiên. Là người đã giúp em thoát chết đấy!
-Cám ơn anh nhiều. Tôi không biết làm gì để tạ ơn anh nữa!__Minh
-Không có gì!__Thiên
Mọi người nói chuyện với Thiên thì dần thân thiết.
“Có phải con bé muốn dùng Thiên để xóa Bảo ra khỏi lí trí không nhỉ? Không được. Mình phải ngăn cản nhưng.....làm cách nào đây? Mình là người ngoài cuộc mà!”__Minh nghi ngờ suy nghĩ.

Sau 1 tuần nó được xuất viện. Kể từ ngày nó xuất viện thì cũng đã 2 ngày. Nó nói với mọi người không được thông báo với Bảo gì cả! Nó đang ở thư viện của trường để tìm tài liệu cho môn Sinh. Đang ngồi đọc chăm chú quyển sách dày 500 trang thì một lon nước ngọt lạnh ngắt úp vào mắt nó làm nó hoảng hồn. Quay qua mới thấy là Thiên.

-Làm hết hồn!_nó cười

-Hihi! Em uống đi!_Thiên

-Cám ơn anh!

-Khách sáo quá!

Thiên cũng giống như Minh, Khánh và Bảo, đi đâu cũng có hàng tá nữ theo sau.

-Anh nhiều người hâm mộ quá nhỉ?_nó

-Phiền lắm!

-Nhưng sao anh tốt với em quá vậy? Em còn chưa kịp làm gì để trả ơn anh nữa mà!

-Em muốn trả ơn anh?_Thiên

-Phải!

-Được. Hết năm lớp 12 của em anh sẽ nói điều này. Nếu giúp anh thì em phải đồng ý đấy?

-Tất nhiên. Nhưng ngay bây giờ không được à?

-Không! Học bài đi.

-Hihi.

Nó đang vui vẻ với Thiên ở Việt Nam thì hẳn phải chú ý vào công việc mà đầu óc lúc nào cũng nghĩ đến nó. Bận công việc tới nỗi không có thời gian để về thăm mọi người luôn.

You're the light, you're the night

You're the color of my blood

You're the cure, you're the pain

You're the only thing I wanna touch

Never knew that it could mean so much, so much

You're the feel, I don't care

Cause I've never been so high

Follow me to the dark

Let me take you past our satellites

You can see the world you brought to life, to life

So love me like you do, love me like you do

Love me like you do, love me like you do

Touch me like you do, touch me like you do

What are you waiting for?

Fading in, fading out

On the edge of paradise

Every inch of your skin is a holy gray I've got to find

Only you can set my heart on fire, on fire
Yeah, I'll let you set the pace
Cause I'm not thinking straight
My head spinning around I can't see clear no more
What are you waiting for?
Love me like you do, love me like you do
Love me like you do, love me like you do
Touch me like you do, touch me like you do
What are you waiting for?
Love me like you do, love me like you do
Love me like you do, love me like you do
Touch me like you do, touch me like you do
What are you waiting for?

Bỗng tiếng chuông điện thoại hắt vang lên làm hấn hoảng hồn. Người gọi là Minh.

-Alo?_hấn

-Nguy rồi!_Minh

-Chuyện gì?_hấn chau mày

-Nhi hiện đang quen với Thiên. Thằng đó cũng điển trai không kém mày. Nhi quyết định quen mày rồi!_Minh

-Gì hả?

-Có lẽ...chuyện tình giữa mày và Nhi không cứu vãn được nữa rồi. Tụi tao sẽ cố gắng hết sức, nhưng tao không chắc sẽ làm Nhi không thích Thiên đâu đấy!

—————-END—————

Không biết mọi chuyện sẽ ra sao ta? Đón xem chương tiếp theo nhé. Nhớ cho ý kiến truyện của Au đấy!

27. Chương 27

Cứ thể thời gian trôi qua nhanh. Thoáng đây đã hết năm lớp 12 của nó. Thiên thường xuyên đến quán nó ăn, ai người cũng dần thân thiết.

Chiều hôm đó.....

Thiên ăn mặc rất sang trọng lái chiếc xe hơi đen sang trọng, đậu trước cửa tiệm của nó.

-A chào Thiên. Hôm nay đi đâu mà trông anh ăn mặc tử tế thế?_nó bước ra

-Ý em là thường ngày anh ăn mặc lôi thôi hả?_Thiên

-Hihi. Em không có ý đó. Chỉ là thấy hôm nay anh bảnh hơn thôi!

-Cám ơn em nhé! Em đi thay đồ mau lên

-Để làm gì?

-Thì em cứ thay đồ đi rồi anh chờ đi.

-Ok. Đợi em chút.

Nó nhanh nhẹn đi lên lầu để thay đồ. Một nhân viên nữ trong quán kể cả mấy người khách nữ cứ nhìn Thiên chăm chú với ánh mắt hình trái tim.

-Nhờ mấy cô nhân viên ở đây giữ quán giùm Nhi nhé!_Thiên cười làm mọi người như trúng tiếng sét ái tình. Sau 20 phút nó bước xuống với chiếc đầm trắng ôm sát vào thân để lộ những đường cong hoàn hảo. Nó búi tóc hình củ tỏi nhìn rất đáng yêu, dưới chân mang đôi giày búp bê màu trắng.

-Đi thôi!_Thiên

-Vâng!

Thiên đưa nó lên xe rồi phóng đi.

-Nhi à?-Thiên

-Sao anh?

-Em đã nói muốn trả ơn anh. Anh nói hết năm nay anh sẽ nói với em điều này, nếu em đồng ý thì là trả ơn anh rồi đấy. Em còn nhớ không? Cách đây 5 tháng trước._Thiên cười nói

-Tất nhiên là nhớ rồi. Vậy hôm nay anh sẽ nói điều đó à?

-Đợi đi.

Chiếc xe dừng trước một nhà hàng sang trọng. Nó và Thiên bước vào.

-Chào công tử! Bàn của anh ở đây_anh nhân viên đứng ngay cửa hỏi

-Cám ơn_Thiên_Em dùng gì gọi đi!

-Anh dẫn em đi ăn à?_Nó

-Ừ! Chọn thức ăn đi hôm nay anh mời.

-Là anh nói đấy nhé!

Một mình nó gọi tới 10 món làm Thiên ngay cả anh nhân viên còn kinh ngạc. Thiên mỉm cười rồi chỉ gọi một phần mì ý.

-Em uống rượu vang không?_Thiên

-Em không thích uống thứ nước đó!_Nó

-Vây nước ngọt nhé!

-Ừ

Bầu không khí ở nhà hàng này trông rất lãng mạn.

Bàn ghế được phủ màu trắng tinh tể. Tiếng nhạc du dương làm tăng thêm phần lãng mạn. Từ bàn nó nhìn ra hướng cửa sổ thì rất là đẹp. Bỗng những dòng kí ức ủa về với nó. Cũng tại nơi này 1 năm trước.....

—————1 năm trước —————

-Anh dẫn em đi ăn à?_nó

-Ừ! Chọn thức ăn đi!-Hắn cười

-Ok

Lúc đó nó ăn tới 13 phần chưa kể là hắn còn nhường phần hắn cho nó.

-Anh phải đưa em đi ăn thường xuyên nhé!_nó cười miệng vẫn độn một đồng thức ăn trong họng

-À..Ừ!-hắn

-Làm gì mà áp úng thế? Chúng ta sẽ ở bên nhau suốt đời ha!

————— TRỞ VỀ VỚI HIỆN THỰC NÀO —————

Nó không kiềm được những kỉ niệm với hần, cố ngăn cho nó xóa tan đi nhưng nó không làm được bởi.....nó còn yêu hần rất nhiều.

Những giọt nước mắt nóng hổi, mặn chát không kiềm được mà cứ rơi. Đã 1 năm rồi nó đã không được nhìn thấy hần, không được thấy khuôn mặt lạnh lùng của hần nữa.

-Tất cả là giả dối__nó thì thầm

-Vân Nhi? Em khóc à?__Thiên lo lắng

-À không. Tại tương ớt nó trúng mắt em!__nó

-haizz! Ấu tả hết sức

-Hihi

Lúc này tại New Yord hần cũng đang có mặt tại nhà hàng với một người con gái. Cô ta chính là đối tác mới của hần. Hần cũng đang nghĩ những kỉ niệm 1 năm trước về nó và hần.

-Anh vừa đẹp trai lại rất tài giỏi nữa. Em khâm phục anh lắm!__Cô ta

-Cám ơn!__hần

-Anh cho em hỏi này nhé!__Cô ta

-Cô hỏi đi

-Anh có bạn gái chưa? Hay nếu chúng ta quen nhau đi, chắc chắn sẽ có lợi cho cả hai bên.__CÔ ta

-À...Xin lỗi cô nhé. Tôi có bạn gái rồi!__Hần

-Hể? Là ai? Sao em có thấy đâu?

-Cô ấy đang ở Việt Nam....chắc chắn cô ấy sẽ chờ tôi về. Tôi....tin là vậy!

-Vậy sao? Tiếc quá!__Cô ta

Hần ở đây cũng đã rất nhiều cô gái đến tỏ tình với hần nhưng hần đều từ chối, vì trái tim hần luôn trung thành với nó. Nó thì luôn tìm kiếm hình bóng khác để đẩy hình bóng hần ra khỏi trái tim nó. Cũng đâu trách nó được, là con gái họ rất sợ bị tổn thương lắm nên họ muốn tìm một người khác để họ không còn tổn thương nữa.

28. Chương 28

Dẫn nó đi ăn xong thì Thiên lái xe chở nó đến bãi biển.

-Biển?__nó

-Phải!

Không khí buổi chiều ở bãi biển thật mát mẻ. Hoàng hôn rơi xuống mặt nước biển làm nước biển trở thành màu hồng nhạt. Nơi đây có rất nhiều cặp tình nhân ở đây để hóng mát.

-Em đợi nhé!-Thiên

-Vâng!__nó

Thiên đi vào xe lấy ra một bó hoa với một chiếc nhẫn được bọc trong một chiếc hộp màu đỏ. Thiên đi đến nó quỳ xuống.

-Anh Thiên?__nó bất ngờ

-Em đồng ý làm bạn gái anh nhé?__Thiên cười dâng chiếc nhẫn

Nó ngạc nhiên nhưng nhanh chóng trở lại khuôn mặt lạnh như bình thường. Nó nghĩ nếu nó quen Thiên thì hình bóng hần sẽ phai mờ. Phải, nó nghĩ như vậy.

-Em đồng ý!_nó cười rồi nhận lấy bó hoa

Thiên mỉm cười đeo nhẫn vào tay nó.

-Từ đây em là của anh rồi nhé!_Thiên

-Ừ!

Mọi chuyện diễn ra sau đó khá bình thường. Khánh, Minh, Chi và Mai nghe tin nó quen với Thiên thì cực kì sốc. Minh không muốn thông báo với Bảo vì sợ hấn lo lắng rồi không chú tâm vào việc làm. Minh cứ nghĩ nếu buông xuôi như thế thì coi mọi chuyện diễn ra như thế nào!

Từ lúc quen Thiên thì mọi chuyện vẫn bình thường. Nó dần có tình cảm với Thiên. Mới đây nó và Thiên quen nhau đã được 2 tháng. Nó học xong lớp 12 thì lên làm giám đốc công ty của ba nó luôn. Chiều về thì bận bịu trước công việc làm bánh. Thiên giờ này cũng đã tan ca nên lập tức về thẳng tiệm bánh của nó.

-Chào anh!_nó

-Chào em!_Thiên

-Hôm nay anh ăn bánh gì để em làm!

-Bánh hôm qua ngon á. Làm cho anh đi.

-Ok. Em có làm sẵn vài cái rồi nè!

Nó lấy ra một cái bánh nhìn rất thơm ngon đưa cho Thiên. Thiên ăn như tia chớp, thoáng chút đã hết rồi.

-Trời! anh ăn gì nhanh thế?_nó

-Tại nó ngon quá!_Thiên

-Anh giỏi nịnh nhỉ?

-Mai anh phải đi công tác xa rồi em à_Thiên ừ ừ

-Đi bao nhiêu ngày, ở đâu?_nó ngồi xuống ghế ở đối diện Thiên hỏi

-2 tuần. Ở Úc

-Không sao. Đi xong rồi về với em.

-Nhưng anh nhớ em lắm

-Hihi.

Nó cười ngoài vậy thôi chứ bên trong rất buồn. Thiên luôn là người làm cho nó mỉm cười, trong hai tuần không có Thiên không biết nó ra sao đây?

Nó luôn tìm đến Khánh, Mai, Chi và Minh để trò chuyện cho vui. Mọi người đều khuyên nó đừng bỏ Bảo làm nó nhưc cả đầu.

Cứ thế thời gian trôi qua, mới đây thì còn hai ngày nữa là Thiên trở về. Văng bóng Thiên làm nó rất cô đơn. Có lẽ Thiên đã chiếm được một phần nhỏ trong tim nó. Nó vừa mới đi làm từ công ty của ba nó về thì nhận được một tấm thiệp màu đỏ như thiệp đám cưới ở trong cửa tiệm nó.

-Thiệp đám cưới của ai đây?_nó hỏi mấy nhân viên của nó làm trong tiệm

-Dạ không biết nữa ạ! Chỉ biết là người trong bưu điện gửi cho cô chủ đây ạ! Có lẽ họ mời cô chủ dự thiệp đám cưới_Một nhân viên nói

Nó chợt nghĩ có lẽ người sắp làm đám cưới là hấn?

“Không lẽ Bảo sắp làm đám cưới? Mà cũng phải mình và anh ta đã hủy hôn ước rồi mà! Nhi à! Giờ trong tim mày chỉ có mình Thiên thôi!”_nó nhủ với lòng mình

Nhưng ý nghĩ đó chợt vụt tắt khi nó nhìn vào tên của chú rể. “Trọng Minh Thiên” Nó bất ngờ, cái tên này chẳng phải là anh Thiên sao? Nhưng Thiên nói là đi công tác vậy sao lại làm đám cưới! Nó đọc đi đọc lại tên chú rể rất nhiều lần. Tên cô dâu là “Nguyễn Hoàng Ngọc Kim”. Là tiểu thư của một tập đoàn rất lớn. Địa điểm được tổ chức tại Úc. Nó tức tốc gọi điện kêu đặt máy bay sang Úc càng sớm càng tốt vì mai là đám cưới.

Vì nó là con nhà giàu nên đặt vé máy bay tương đối dễ dàng không mất quá nhiều thời gian. Nó đặt chân tới Úc thì còn khoảng 50 phút nữa mới tiến hành đám cưới. Nó vội vã chạy đến cái địa điểm đám cưới.

1 giọt....2 giọt rồi 3 giọt. Những giọt nước mắt không ngừng rơi của nó khi nó thấy chú rể là Thiên kể bên là cô dâu đang đón khách. Thiên như trong thấy nó nhưng không thể bước đến bên nó nói hai từ xin lỗi vì nó đã chạy đi mất. Chạy đi một khoảng xa thì tin nhắn từ điện thoại nó vang lên. Là tin nhắn của Thiên.

“Anh xin lỗi em rất nhiều! Vân Nhi. Do bây giờ anh chưa có địa vị trong xã hội nên không thể đến bên em được. Anh buộc phải kết hôn với Kim để mình có địa vị trong xã hội. Em hãy nhớ là anh chỉ yêu mình em thôi! Đợi anh nắm được tập đoàn đó thì anh nhất định sẽ cưới em làm vợ! Em chờ anh nhé! Vân Nhi”

Nó quỳ xuống khóc nức nở. Mặc cho người đi đường có nhìn nó bao nhiêu.

- Lại là hai chữ “chờ anh” sao? tại sao ông trời lại nhẫn tâm với tôi như vậy!_nó hét lên

Nó đã muốn mở lòng để quên đi hắc. 1 năm trước hắc cũng nói với nó hai từ “chờ anh” qua bức thư rồi đi mất. Giờ trường hợp đó lại lặp lại. Chẳng lẽ nó mới có được hạnh phúc? Chẳng lẽ số mệnh mới buông tha cho nó? Một cơn mưa lớn bất ngờ đổ xuống, mọi người vội vã lo tránh mưa còn nó thì không. Nó bước đi vô hồn dưới làn mưa trắng xóa. Khuôn mặt đờ đẫn đến tội nghiệp.

29. Chương 29

Hai ngày trôi qua nó nằm lì ở nhà. Chẳng chịu đến công ty hay đến tiệm bánh gì hết. Mọi người càng thêm lo lắng khi nghe nó kể hết mọi việc. Mai đang ở dưới bếp làm cơm, Minh đứng kế bên phụ. Chi và Khánh thì mua thêm chút trái cây.

-Thấy Vân Nhi như vậy! Tội quá anh à. Em không thể chịu được.

Mai quay sang Minh nhăn mặt.

-Em yên tâm. Khánh Bảo nó sắp về rồi_Minh

-Về? Còn 2 năm nữa Bảo mới về cơ mà.

Mai ngạc nhiên.

-Suốt 1 năm qua Bảo cứ lao đầu vào công việc chẳng màng đến sức khỏe chỉ được về Việt Nam càng sớm càng tốt.

-Chính xác là ngày nào vậy anh?

-Hôm nay 9 tháng 6 rồi. Còn 2 ngày nữa là tới sinh nhật của Nhi. Ngay ngày ấy Bảo sẽ về.

Thoảng chốc thì 2 ngày cũng trôi qua. Tiệc sinh nhật của nó được tổ chức rất nhộn nhịp.

-Làm gì mà anh tổ chức long trọng thế? Em không thích chút nào cả_nó nhăn mặt

-Sinh nhật của em gái cưng thì phải tổ chức như thế này chứ!_Minh

Minh đặt hẳn 150 bàn. 1 bàn 10 người tương đương với 1500 người. Bao gồm đồng nghiệp trong công ty, cả bạn bè của ba mẹ nó. Nó không cười chút nào vì trong tim nó vẫn còn đau lắm.

-Ô! Đây là Vân Nhi sao! Quả thật con gái của ông rất xinh đẹp_bạn đồng nghiệp của ba nó nói

-Anh quá khen rồi_ba nó

-Ba à! Con thấy mệt con ra ngoài chút_nó

Không khí trong đó rất náo nhiệt bởi những tiếng nhạc làm nó nhức đầu. Đi ra ngoài hóng gió cho mát. Đôi chân nó vô thức đi ra gần biển (vì nơi tổ chức sinh nhật nó ở gần biển). Nó hít thở bầu không khí trong lành, nó bỗng dừng cất tiếng hát là bài hát “Chuột yêu gạo” mà nó đã cùng hân hát trong buổi văn nghệ.

-Tại sao mình lại nhớ đến bài hát này chứ?_nó thầm nói

-Cô em đi đâu một mình thế này?_một tên con trai lên tiếng

Nó giật mình theo phản xạ quay qua. Trước mặt nó là hai thanh niên mặt rất gian tà. Nó bước lùi.

-C..Các anh là ai? Tránh xa tôi ra_nó hét lên

Chỗ nó đứng đang khá vắng người nên chẳng ai nghe tiếng nó. Nó nhớ lại một năm trước, một năm trước nó cũng bị như vậy. Từng xém bị hãm hiếp nhưng may nhờ có hân cứu. Hiện bây giờ hân đang ở New York, làm sao qua Việt Nam được? Hai chân nó run run, cứ bước lùi.

-Thôi nào! Đi chơi với bọn anh đi. Bọn anh sẽ khiến em vui hơn đấy_tên con trai nói

-Tránh ra đi. Thứ dơ bẩn như các người thì đừng lại gần tôi_nó hét lên

Nó lấy chiếc giày búp bê của nó quăng vào mặt một tên làm tên đó nổi giận.

-Láo toét. Không nói nhiều nữa. Đem nó đi đi_tên đó tức giận

-Ok_tên còn lại

Khi tên đó định đưa tay chạm vào nó thì bị một bàn tay ngăn lại. Nó đang nhắm mắt nên không thấy được người đó.

-Hai người con trai mà dám ăn hiếp một người con gái à? Nhục quá!_người đó lên tiếng

Nó nghe thấy tiếng thì trông rất quen quen. Nó ngược mặt nhìn lên lại là dáng người cao lớn ấy, lại là giọng nói ấy. Một năm trước cũng vậy, hân đã đến khi nó gặp nguy nhất. Nhưng nó không tin vào mắt mình cứ dụi dụi con mắt.

-Em làm sao thế Vân Nhi?_hân cười nói

-Bảo...Chẳng lẽ là anh? Nhưng....._nó

-Chuyện này để sau đi. Giờ anh phải xử lí hai tên này vì dám đụng tới em_hân cười nham hiểm

Hân gồng chặt tay bẻ tay một tên, tên đó la hét kêu cứu. Tên còn lại thì quỳ xuống van xin vì lúc định chạy thì hân đã túm áo lại. Hân định đánh hai tên thì nó ngăn lại.

-Đừng. Đợi họ đi đi_nó

-Haizz! Lúc nào em cũng vậy._hân nghe lời nó buông hai tên đó ra.

Hai tên đó vừa được tha thì mừng rỡ, cuống dép chạy đi mất. Bây giờ không gian chỉ còn riêng mỗi hân và nó.

30. Chương 30

Xin lỗi mọi người vì lâu quá không đăng chương. Một phần vì bận học tùm lum không có thời gian. Và một phần là lười. Mọi người không được bỏ truyện của mình nhé. Nhiều bạn đợi lâu hăm dọa bỏ truyện làm mình buồn lắm đấy. Mấy bạn cho nhận xét nhiều nha. Đạo này ít bạn cmt cho nhận xét quá làm mình nản.

Nó mở to mắt nhìn người trước mặt. Người mà suốt thời gian dài nó muốn quên đi.

-Kh...Khánh Bảo?_nó dụi dụi mắt

-Em không bị hoa mắt đâu! Anh về rồi!_hân cười nói, nắm lấy hai tay nó

-Vậy sao? Nhưng anh nói 3 năm mới về mà? Chưa đủ ba năm mà?

-Công việc của anh hoàn thành sớm hơn mong đợi.

Nó hất hai tay của hắn đang nắm lấy hai tay nó ra. Hắn chau mày nhìn nó. Nó thì lại nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh lùng.

-Thế.....bạn gái hay vợ gì của anh đâu?_nó hỏi

-Bạn gái? Vợ? Ý em là sao?_hắn nói

-1 năm qua anh đi mất chỉ bỏ lại vồn vẹn một tờ giấy, coi như anh và tôi đã chấm dứt cuộc tình này rồi. Anh bỏ đi Mỹ chắc cho có bạn gái hay vợ gì đó rồi nhỉ?_nó cười nhếch môi

-Em bị gì vậy? Sao em lại nghĩ anh như vậy?

-Tôi không có nói nhiều với anh! Khánh Bảo!

Nó quay người bước đi, hắn níu lấy tay nó ôm choàng nó từ phía sau khiến nó không chống cự được.

-Anh...Anh rất nhớ em! Hãy hiểu cho anh!

Hắn nói khẽ vào tai nó. Nó kìm cho nước mắt mình không rơi.

“Mày không được mềm lòng. Mày không được mềm lòng nghe chưa Vân Nhi! Ngay lúc này mày không được rung động gì cả!”_nó tự nhủ bản thân mình

-Anh đã biết hết tất cả mọi chuyện một năm qua của em_hắn nói

-Biết?

-Anh nhờ Minh báo lại tình hình về em nên mới biết em quen Thiên để cố quên đi anh và.....trong thời gian đó em cũng đã có tình cảm với Thiên nhưng bị phản bội. Nhờ những thông tin đó mà anh cứ lao đầu vào công việc để sớm hoàn thành công việc càng nhanh càng tốt để trở về bên em. Để mang lại hạnh phúc cho em lần nữa_hắn

Nó bây giờ không kìm lại nữa. Nó khóc. Cũng phải! Một người con gái phải trải qua hai đau khổ trong tình yêu rất khó, rất đau đớn.

-Liệu em chấp nhận anh một lần nữa thì anh có.....có khiến em đau khổ lần nữa không?_nó ngước lên nhìn hắn

-Tất nhiên là không. Anh hứa đấy. Nhất định lời thề này anh sẽ không bao giờ trốn tránh nó_hắn mỉm cười, nhìn nó bằng ánh mắt nâng niu

Nó cũng rất sợ mở lòng một lần nữa nhưng người đó lại chính là hắn, người mà nó vẫn còn thương rất nhiều. Dù nó không muốn nhưng tim nó lại làm trái ngược. Nó quay qua ôm lấy hắn. Hắn mỉm cười nhẹ nhàng.

-Em sẽ được hạnh phúc thôi! Vân Nhi bé bỏng_hắn kiss vào má nó

-Anh chắc chứ?_nó buồn bã hỏi

-Chắc. Khi muốn đến hạnh phúc thì phải đi qua con đường mang tên đau khổ. Và em đã đi qua rồi đó_hắn

-Nhưng mà....!

Nó lấy tay lau đi những giọt nước mắt trên khóe. Phòng má quay người đứng đối diện hắn.

-Anh biết hôm nay là ngày gì không hả?_nó hỏi

-Ngày gì nhỉ? Sao anh không biết ta_hắn giả vờ ngu ngơ

-Hứ! Không nhớ thì thôi. Chả cần_nó phồng má

-Anh đùa đấy!_hắn

-Hả?

-Sinh nhật em. Hôm nay là sinh nhật em chứ gì?_hắn

-Thế quà em đâu?_nó

-Anh là quà em rồi mà_hắn

-Hứ!!!_nó

-Em còn nhớ lễ tình nhân của năm trước không? Anh đã tặng em cái gì?_hắn hỏi

-Sợi dây chuyền thất tên em_nó cười móc ra sợi dây chuyền

Hắn lấy sợi dây chuyền đeo lại vào cổ nó.

-Giờ em là của anh. Mãi mãi cũng như vậy. Hai chúng ta sẽ không bao giờ chia cắt_hắn

Hắn hôn lên môi nó. Nụ hôn thật là sâu và ngọt ngào. Hạnh phúc có lẽ đã tìm đến hai người này rồi.

—————END TRUYỆN—————

Hết truyện rồi nhé mấy bạn. Cám ơn đã ủng hộ mình trong thời gian qua. Mình sẽ cho thêm vài cái ngoại truyện về ba cặp đôi này. Bảo, Nhi, Minh, Mai, Khánh và Chi nhé. Mấy bạn nhớ ủng hộ nhiệt tình nha.

31. Chương Ngoại Truyện 1: Vân Nhi Bị Bắt Cóc. Thiên Quay Trở Lại

Từ khi Khánh Bảo quay về đời nó như nở hoa. Hắn dù rất bận việc ở công ty nhưng vẫn dành nhiều thời gian ở bên nó. Còn gần khoảng một tuần nữa là tổ chức 3 cái đám cưới cùng lúc. Đó là đám cưới của Bảo, Minh và Khánh với mấy nàng. Sáu người tính là lúc đám cưới xong sẽ ở chung một nhà giống như hồi cấp ba vậy. Hiện thì ba người chồng đang ở công ty còn ba người vợ đang ở nhà.

-Hai người ăn gì không? Chi, Nhi?_Mai ở trong bếp hỏi

-Ăn trái cây đi. Thèm quá rồi!_Chi đang ở trong phòng khách coi ti vi nói vọng vào

-Còn Vân Nhi đâu nhỉ?_Mai hỏi

-Tao đâu có biết. Nãy giờ nó đâu ở đây?_Chi nói

-Tao đây nè_Nhi từ trên lầu đi xuống

-Mày định đi đâu à?

Mai hỏi khi nhìn thấy nó mặc áo khoác.

-Ừ. Tao đến công ty của Bảo_nó

-Trời! Phu nhân của chủ tịch tập đoàn lớn mà ăn mặc như vậy à?_Chi nhăn mặt

Nó mặc bộ đồ bình thường thêm chiếc áo khoác. Người ngoài nhìn vào chẳng ai nghĩ nó lại là vợ của chủ tịch tập đoàn rất lớn.

-Kệ tao đi!_nó nói

-Cái con nhỏ này!_Mai

Nó bỏ ngoài tai mấy lời nói của Chi và Mai mà mang giày đi thẳng ra ngoài cổng. Nó thuê chiếc xe taxi đi thẳng tới tập đoàn. Lý do nó tới là để coi tình hình công ty thế nào vì mấy ngày nay nó hơi mệt. Hắn bảo nó phải nghỉ ở nhà. Còn lý do nữa là để nó kiểm tra hắn có lăng nhăng với mấy cô nhân viên xinh đẹp không. Tới công ty nó nhàn nhã bước vào. Định đi thẳng tới phòng hắn thì bị một cô nhân viên chặn lại.

-Cô muốn tìm ai?_cô nhân viên đó liếc nó

Nó nhìn là biết cô nhân viên này là người mới vào nên mới không biết nó là ai. Đi làm mà làm như đi chơi không bằng. Trang điểm lòe loẹt đến phát ớn.

-Phòng chủ tịch_nó trả lời

-Cô muốn gặp chủ tịch? Chủ tịch hiện rất bận không có thời gian để gặp mặt mấy người dân thường như cô đâu_cô nhân viên

-Xin lỗi nhưng cô thử nói là có Vân Nhi muốn gặp. Chắc chắn chủ tịch sẽ ra_nó kiên nhẫn nói

-Bộ cô bị điếc hả? Tôi đã nói là chủ tịch không rảnh để gặp cô_cô nhân viên

Mặt kệ lời nói đó nó cứ đi vào. Cô nhân viên bực mình xô nó ngã ra đằng sau. Cùng lúc đó thì chủ tịch-là hấn bước từ bên ngoài vào. Vì hấn mới vừa đi họp xong.

-Có chuyện gì vậy?_hấn chau mày

Do nó đang quay lưng về phía hấn nên hấn chẳng thấy gì.

"Ai nhìn giống Vân Nhi quá vậy? Mà cô ấy đến đây làm gì chứ? Chắc không phải'_hấn nghĩ

-Chủ tịch à có con nhỏ này nó đòi gặp chủ tịch. Em đã nói là không cho vì chủ tịch hiện không rảnh. Thế mà nó đánh em. CỜn hù là tại axit vào mặt em nữa_Nhỏ nhân viên đó chạy tới ôm lấy cánh tay hấn giả vờ sợ hãi

Nó lúc này đã đứng dậy.

-Cô buông ra đi. Vợ tôi dặn là không được gần gũi với bất kì cô gái nào. Cô làm vậy tôi lại thất hứa với vợ tôi mất. Tránh ra_hấn xua đuổi cô ta

Cô ta nhăn mặt, buông tay ra.

-Xem ra anh không lãng nhãng_nó quay mặt cười tươi

-Vân Nhi? Em đến đây làm gì?_hấn cười hỏi

-Không có gì_nó cười

-Giới thiệu với cô đây là vợ tương lai của tôi_hấn nói với cô nhân viên. Lúc này mặt ả ta tái xanh lại

-XIn lỗi phu nhân vì đã quá lời. Xin phu nhân tha thứ_nhỏ nhân viên

-Không có gì cô đi đi._nó

Hấn dẫn nó vào phòng chủ tịch.

-Vân Nhi. ANh có mua này cho em nè. Định tối về đưa em luôn ai ngờ em lại tới đây

Hấn móc ra một chiếc hộp đồ rất đẹp. Bên trong là hai chiếc đồng hồ cặp.

-Anh nói này. Bất kể lúc nào em cũng phải đeo chiếc đồng hồ này. Nhất định không được tháo ra. Nghe chưa?_hấn dặn

-Bất kể luôn sao? Tắm cũng phải đeo à?

-Tất nhiên. Đồng hồ này chống nước được đấy

-Cảm ơn anh.

Hấn mỉm cười. Ở chơi với hấn tới trưa thì phải về. Hấn tối mới về. Trưa ở lại công ty giải quyết nốt số công việc còn lại. Nó muốn đi bộ mua thêm ít đồ. Bỗng chiếc xe màu đen cứ đi theo nó mà nó chẳng để ý. Ngay lúc nó đang đi trên đoạn đường vắng người thì bỗng trong xe lập tức bật miệng nó lại leo lên xe.

-Á á thả tôi ra. Các người là ai hả?_nó vùng vẫy

-Là anh nè. Đã lâu không gặp em rồi Vân Nhi.

Giọng nói quen thuộc nó lúc này mới nhìn người đó.

-Th....Thiên?_nó

-Đúng vậy. Là anh đây. Chẳng phải hai chúng ta đã hứa là cuối cùng sẽ ở bên nhau sao?_Thiên

-Buông ra. Tôi chưa bao giờ hứa với anh cả_nó

-Nào nào. Em im lặng chút đi. Anh sẽ cho em hạnh phúc hơn cái thằng Khánh Bảo mà

Thiên cười rồi ra lệnh cho đồng bọn lái xe thật nhanh phóng đi. Nó thì bị tiêm thuốc ngủ nên đã ngủ say. Trước khi đầu óc rỗi bời thì nó đã gọi tên hân.

“Khánh bảo. Cứu em với”_nó nghĩ rồi ngủ đi

Xin chào mấy bạn. Có một bạn góp ý là sao không cho Thiên quay lại? Thật ra lúc đầu mình cũng nghĩ vậy. Mình định đưa vào phần ngoại truyện nhá! Nhưng dù sao cũng cảm ơn bạn vì đã góp ý.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-sao-em-quay-qua-vay>